

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

22. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

29. KVĚTNA 2005

Z obsahu:

Hymnus klanění a chvály

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

11. května 2005

- strana 2 -

Svatá Gertruda z Helfty

- velká hlasatelka Ježíšova

Srdce ve středověku,

patří k největším

německým mystikům

- strana 4 -

Eucharistický zázrak

v životě Marty Robinové

Louis Couette -

dokončení

- strana 6 -

Petrův stolec

Homilie Benedikta XVI.

při oficiálním převzetí

lateránské baziliky

- strana 9 -

Autorita

Mons. Jan Graubner

- strana 11 -

Počátky Církve (7)

Mario Galizzi

- strana 12 -

Já jsem (22)

Eucharistické meditace

ctih. Conchity Armidy

- strana 13 -

Výzvy fatimského

poselství (11)

Četba na pokračování

- strana 14 -

Hle, Srdce, které svět tolik milovalo...

Hymnus klanění a chvály

Nešpory v pátek 2. týdne (Zj 15,3-4)

Draží bratři a sestry, krátké a slavnostní, výrazné a velkolepé ve svém ladění je kantikum, které jsme vyslechli, a tak si ho osvojili a vyzvedli jako hymnus chvály *Pána Boha vševládneho* (Zj 15,3). Je to jeden z mnoha prosebných textů zařazených do *Apokalypsy*, poslední knihy Písma svatého, knihy o soudu, spáse a především o naději.

Pán dějin a osudů

Dějiny totiž nejsou v rukou temných mocností, náhody nebo pouhých lidských rozhodnutí. Nad nespoutané energie zla, které vidíme, nad prudký vpád Satana, nad vynoření tolika ran a neštěstí se pozvedá Hospodin, nejvyšší soudce historických událostí. On je přivádí moudře k úsvitu nového nebe a nové země, opěvovaným v závěrečné části knihy v obraze nového Jeruzaléma (srov. Zj 21-22).

Chvalozpěv spravedlivých

Zpěváky tohoto kantika, o kterém nyní chceme rozjímat, jsou spravedliví z historických dob, vítězové nad satanskou šelmou, ti, kteří skrze zdánlivou porážku mučednictví jsou ve skutečnosti strůjci nového světa spolu s Bohem, nejvyšším umělcem.

Začínají tím, že vyzvedají *velké a podivuhodné skutky a spravedlivé a spolehlivé cesty* Hospodinovy (srov. v. 3). Jazyk použitý v tomto kantiku je onen charakteristický jazyk exodu Izraele z egyptského otroctví. První Mojžíšovo kantikum pronese ne po přechodu Rudým mořem oslavuje Hospodina *hrozného a chvályhodného, který koná podivuhodné skutky* (Ex 15,11). Druhé kantikum uvedené v *Deuteronomiu* - na konci života velkého zákonodárce - zdůrazňuje, že *dokonalá jsou jeho díla, neboť všechny jeho cesty jsou spravedlivé* (Dt 32,4).

Boží poselství - výzva k obrácení

Musíme tedy znovu potvrdit, že Bůh není lhotejný k lidským osudům, nýbrž proniká do nich a uskutečňuje své cesty, totiž své plány a svá účinná díla.

Podle našeho hymnu má tato Boží intervence přesně stanovený cíl: být znamením, který všechny národy země zve k obrácení. Národy se mají naučit „číst“ v dějinách Boží poselství. Lidské dobrodružství není zmatené a bez významu ani není vystaveno bez odvolání zneužití ze strany mocných a zvrácených.

Bázeň proti strachu

Existuje možnost rozpoznat Boží jednání, skryté v dějinách. Také Druhý ekumenický vatikánský koncil v konstituci *Gaudium et spes* vyzývá věřící, aby zkoumali ve světle evangelia znamení doby a nalézali v nich projev působení samotného Boha (srov. 4 a 11). Toto chování víry vede člověka k tomu, aby poznával moc Boží, moc, která působí v dějinách, aby se tak otevřel bázni před jménem Páně. V biblické řeči totiž tato *bázeň* není totéž co strach, nýbrž je

to poznání tajemství Boží transcendence. Ona totiž patří k základu víry a spojuje se s láskou. Písmo svaté říká v Deuteronomiu: *Hospodin Bůh žádá od tebe, by ses bál Hospodina svého Boha a abys ho miloval celým svým srdcem a celou svou duší* (srov. Dt 10,12). A svatý Hilarius, biskup ze IV. století, řekl: „Všechna naše bázeň je v lásce.“

V tomto duchu v našem krátkém hymnu, převzatém z *Apokalypsy*, se spojují bázeň a oslava Boha. Hymnus říká: *Kdo by se tě nebál, Hospodine, a kdo by nevzdával slávu tvému jménu?*^(*) Díky bázni před Hospodinem nemáme strach ze zla, které proniká do dějin a vydává se mocně na cestu životem. Právě díky bázni Boží nemáme strach ze světa a ze všech těch problémů, nemáme strach z lidí, protože Bůh je silnější.

Papež Jan XXIII. jednou řekl: „Kdo věří, ten se netřese, protože když má bázeň před Bohem, který je dobrý, nemá strach ze světa a z budoucnosti.“ A prorok Izaiáš říká: *Dodejte síly ochablým rukám, pevnosti klesajícím kolennům. Řekněte nerozhodným srdcím: Odvahu, nebojte se!* (Iz 35,3-4)

Vítězný Beránek

Hymnus končí vizí budoucího průvodu všech národů, jak se představí před Pánem dějin, který se zjeví skrze své *spravedlivé soudy* (srov. Zj 15,4). Padnou před ním a budou se mu klanět. A jediný Pán a Spasitel jako by opakoval slova, která pronesl ke svým apoštolům v onen poslední večer svého pozemského života: *Důvěřujte, já jsem přemohl svět!* (Jan 16,33)

A my chceme uzavřít naše krátké zamyšlení nad kantikem o *vítězném Beránkovi* (srov. Zj 15,3), jež zpívají spravedliví z *Apokalypsy*, prastarým hymnem z lucernária, totiž večerní modlitby, kterou znal již sv. Basil z Cesareje. Tento hymnus říká: „Když jsme dospěli k západu slunce a vidíme večerní světlo, zapějme Otci, Synu i Svatému Božimu Duchu. Jsi hoden, abys byl opěvován v každé chvíli svatými hlasy, Boží Synu, ty, který dáváš život. Za to tě svět oslavuje“ (S. Pricoco - M. Simonetti: *La preghiera dei cristiani*, Milán 2000 s. 97).

Děkuji!

(*) Český překlad zaměnil „bázeň“ za „úctu“.

EDITORIAL

Věřící křesťan, který nežije sám pro sebe ve své ulitě (a takovou ulitou se může stát i „spolčo“), nemůže nevidět v blízkém i dalekém okruhu bolestné následky zla, které jako by bylo zbaveno všech hrází a překážek. Ne že by dříve byly doby, kdy lidé nehřešili. Ale nikdy se tak hříchem neopijeli a neholedbali, nevystavovali ho přímo na odív, jako by to bylo jejich svaté právo. Pohled na hřích je bolestný z mnoha důvodů, nejen proto,

že je to krutá urážka nejsvětějšího a nejdobrotivějšího Boha, ale také proto, že je zárodkem nevýslovných bezprostředních i perspektivních osobních i společenských tragédií, které jsou úplným opakem toho, co lidé v hříchu hledají. Míra zla dosahuje takové úrovně, že je jen hříšnou náklonností a slabostí člověka nevysvětlitelná a nutně poukazuje na záměrné zhoubné působení osobního Nepřítele Boha i jeho díla.

Pokračování na str. 7

Pravá moudrost

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Bláznivý muž postavil svůj dům na písku

Tvůj Pán a Mistr končí na Hoře blahoslavenství své velké vstupní kázání. Jako dobrý učitel připravil si na závěr závažné shrnutí všeho, co s velkou názorností a trpělivostí kladl svým posluchačům na srdce. Je to ústava jeho království, které přinesl na tento svět. Oznamoval lidem, v čem spočívá to, co tak hledají: pravá blaženost. Zdůraznil, čím mají být jeho učedníci: světlem a solí země. Upřesnil dávná přikázání, vyložil, v čem spočívá pravá zbožnost, a vyzval k bezmezné důvěře k Otci. Vracej se často k tomuto jeho programu a především usiluj s jeho pomocí, aby se stal tvým programem a základem tvé proměny. Právě o tom hovoří dnes a je v tvém zájmu, aby sis pozorně vyslechl jeho závažné varování. Ukládej si jeho slova do svého srdce a do své duše.

K čemu tě Pán dnes vyzývá? K opravdovosti, důslednosti a moudré prozíravosti.

Především ty, kteří se pohybují v Pánově blízkosti, ohrožuje nebezpečný sebeklam. Aby tě Pán mohl započíst mezi své vyvolené, nestačí, když se pohybuješ v jeho okruhu. Má totiž kolem sebe mnoho těch, kteří jsou plni horlivých aktivit, pracují do úmoru, mluví, píšou, kárají a napomínají a uvádějí v úžas tím, co všechno stačí podniknout a zařít. Ale až se ocitnou před Pánem, aby skládali účty ze svého správcovství, marně budou prohlašovat: „Pane, jistě si na nás vzpomínáš, pracovali jsme u tebe, a horlivě, zápasili jsme s překážkami a protivenstvími, dělali jsme obdivuhodné věci, všichni nás obdivovali!“ Jenže co je to platné, jestliže to vše nedělali pro Pána, ale z touhy po sebeuspokojení. Pán má jen jedno své rozlišovací a hodnotící znamení: dívá se na to, do jaké míry se tvoje vůle ztotožnila s vůlí jeho nebeského Otce. Neplnit jeho vůli znamená z Kristova pohledu nedělat ve skutečnosti vůbec nic. Jeho slávu před Otcem mohou představovat jen ti, kteří se mu stali podobnými. A on přece sestoupil z nebe a stal se jedním z nás z jediného důvodu: aby činil nikoliv vůli svou, nýbrž vůli svého Otce.⁽¹⁾ Několikrát to za svého života výslovně opakoval. Plnit Otcovu vůli je pro něho tak důležité jako každodenní strava: *Můj pokrm je činit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo.*⁽²⁾ Tato poslušnost je jako charakteristické znamení Božího Syna synonymem lásky: *Svět má poznat, že miluji Otce a činím*

tak, jak mi Otec přikázal.⁽³⁾ To je i pro nás závazný příklad a jediná cesta k jeho následování: *Budete-li zachovávat má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako i já jsem zachoval přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.*⁽⁴⁾ A následovat ho v tom, co pokládá za nejpodstatnější, je i pro tebe současně jediným zdrojem opravdové radosti, kterou tak stále hledáš: *To jsem vám řekl, aby má radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila.*⁽⁵⁾

Všechno to, co ti svěřil ve své horské řeči, jsou spíše než přikázání ty nejmoudřejší a nejosvědčenější rady a doporučení, jak můžeš dosáhnout všeho toho, po čem tak toužíš. Hledáš pravdu, úspěch, odvahu, sílu k boji, pravou radost. Ježíš tě ujišťuje, že všechno to je zaručeně obsaženo v jeho učení. Kdo může lépe znát, čeho je to zapotřebí, než ten, který tě pro sebe stvořil a obětoval sám sebe, aby ti zajistil věčné štěstí. Rozhodneš-li se budovat na něm a na jeho slovu, bude tvá stavba založena na pevné a bezpečné skále. Je to Skála, která prošla tou nejnáročnější zkouškou. Přihlaly se na něho vody pomluv, zvedla se vichřice nenávisti a vylila si na něm všechnu svou zlobu. Chtěla ho zničit tou nejstrašnější a nejpotupnější smrtí, chtěla ho vymazat z povrchu země. Ale Pán to všechno mohl podstoupit, protože tím hlavním a rozhodujícím Soudcem nebyli ti, kteří jej poslali na kříž, ale nebeský Otec, který od věčnosti ustanovil to, co nikdo z lidí ani nemůže pochopit: že vydá svého Syna za nás za všechny. To je Skála, kterou nemůže otřást ani člověk, ani Satan. Všechn ten příval a vichr, který se vrhl na Krista, jen přispěl k jeho slávě a spáse světa. Ve jménu stejné jistoty jako Syn člověka i ty se můžeš spolehnout, že vůle nebeského Otce nemá s tebou jiné záměry, než aby tě oslavil spolu se svým Synem. Stavět na skále znamená bezmezně důvěřovat slovu toho, který je nejen nejdobrotivější, ale i nejmocnější.

Nemáš dostatek vlastních zkušeností, jak vratký je to základ, když stavíš na sobě, na svých plánech, na svých tužbách, na své domnělé zdatnosti a zručnosti, když spoléháš na svůj bystrozrak, na svou pověst a na své úspěchy? Nevidíš kolem sebe dostatek příkladů, jak vratké, nejisté a klamné je všechno lidské pachtění? Kolik to domů na písku už padlo a jejich pád byl velký?

Nebud' bláhový a nestavěj už raději nic na písku vlastního zdání, vlastního uspokojení a vypočítavosti. Čím větší jsou tvé schopnosti, zdatnosti a dovednosti, tím lépe učíš, když je všechny svěříš tomu nejlepšímu vedení a řízení. Poklekni u Pána, věčně

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 11,18.26–28

Mojžíš řekl lidu: „Uložte si tato má slova do svého srdce a do své duše. Přivažte si je jako znamení na svou ruku a budou jako značka mezi vašimi očima. Hle, já vám dnes nabízím požehnání a kletbu. Požehnání, když budete poslouchat příkazy Hospodina, vašeho Boha, které já vám dnes přikazuji. Kletbu, když příkazy Hospodina, vašeho Boha, poslouchat nebudete a ustoupíte z cesty, kterou vám já dnes přikazuji, a budete následovat cizí bohy, které jste neznali.“

2. čtení – Řím 3,21–25a.28

Bratři! V nynější době se stalo zřejmým, že Bůh dává spravedlnost nezávisle na Zákonu. Svědčí o tom už Zákon a Proroci. Je to ospravedlnění, které dává Bůh na základě víry v Ježíše Krista, a to všem, kdo věří. Rozdílu není. Vždyť všichni jsou hříšníky a nedostává se jim Boží slávy. Z jeho dobroty však docházejí ospravedlnění zdarma, protože je vykoupil Kristus Ježíš. Aby Bůh ukázal svou spásnou spravedlnost, ustanovil ho jako smírnou obět v jeho krvi, která působí skrze víru. Jsme totiž přesvědčeni, že člověk je ospravedlňován skrze víru, beze skutků předepsaných Zákonem (Mojžíšovým).

Evangelium – Mt 7,21–27

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane!‘, vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce. Mnoho z nich mi řekne v ten den: ‚Pane, cožpak jsme v tvém jménu neprokovali? A nevyháněli jsme tvým jménem zlé duchy? A nedělali jsme tvým jménem

Pokračování na str. 15

Moudrosti, od něhož je všechno to, co jsi a co máš. Odevzdej do jeho služeb všechny své síly, srdce, rozum i vůli, všechny své city, všechnu svou fantazii, všechny své plány a nápady. Nikde nemůžeš najít lepšího vůdce a spojence. On vidí mnohem dále než lidská krátkozrakost, s ním *nebudeš zahanben na věky. Tvoje budoucnost je v jeho ruce.*⁽⁶⁾ Pros ho, abys vždy mohl vidět a poznávat jeho vůli a dával jí přednost přede vším lidským zdáním.

K tobě se utíkám, Pane, jsi spravedlivý. Buď mi ochrannou skálou, opevněnou tvrzí. Jen ty buď má skála, pro své jméno mě povedeš a budeš řídit.⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Jan 5,30; ⁽²⁾ Jan 4,34; ⁽³⁾ Jan 14,31;

⁽⁴⁾ Jan 15,10; ⁽⁵⁾ Jan 15,11; ⁽⁶⁾ srov. resp. žalm 31;

⁽⁷⁾ tamt.

Svatá Gertruda z Helfty

Svatá Gertruda z Helfty patří k největším německým mystičkám. Jako pětiletá přišla do kláštera v Helftě a jako 25leté se jí zjevil Ježíš Kristus. Od té doby až do své smrti žila ve vnitřním spojení se „svým“ Pánem. Své mystické zážitky zapisovala. Je velkou hlasatelkou Ježíšova Srdce ve středověku. Z její bytosti vyzařovala čistá a radostná dětinnost a svoboda ducha, který dával přednost službě bližním před stykem s Kristem.

„Oni jsou, můj Bože, moje jediné pravé dobro a moje touha. Jen zřídka mohu opravdu říct: Moje duše žízni po Tobě.“

Ježíš řekl Gertrudě: „Oblékám tě do sebe, aby duše těch, které mi připomínáš, a také ty, které ti prozřetelnost postavila po boku, byly hodny obdržet mé velké dary.“

V klášteře, kde byla abatyší Gertruda z Hackebornu, byla její vychovatelkou sestra abatyše sv. Mechthilda z Hackebornu, která byla v tomto klášteře učitelkou a vedoucí lit. zpěvu. Výřečnost a inteligence mladé dívky byla obdivuhodná. Byla chytivá vědění a učila se Písmo svaté, latinu, matematiku, hudbu a filozofii. Když se později v tomto klášteře stala benediktinkou, pracovala v písařně při opisování, překládání, zdobení malých vydání Písma svatého a rozjímání, která se zachovala pod názvem „Duchovní cvičení“.

Ve dvaceti pěti letech ji přepadl neklid, který měl být úvodem k jejímu obrácení. Nezajímá se více o filozofii než o Ježíše? 27. ledna 1281 se jí zjevil Ježíš: „Tvoje uzdravení brzy přijde. Proč se rmoutíš? Nemáš rádce? S mým nepřitelem jsi jedla prach země a teď hledala mezi trnami. Pojď ke mně. Chci tě přijmout a zaplavit tě proudem božské rozkoše.“ Okouzluje ji. Ale odděluje ji od něho dlouhá a vysoká trnitá křovina. Tu ji pozvedne a přitáhne k sobě.

Nikdy se už nevrátí zpět. Přijme rozhodnutí pro celý život. Její bytost půjde s celým zaujetím za leskem Boha – člověka. Její spiritualita je kristocentrická a zcela ponořená do plnosti Slova, které se stalo tělem. Směřuje k „zářící a zcela tiché Trojici“. Až do její smrti 17. listopadu

1302 opanovala světici vzpomínka na královskou tvář, která se otřela o její obličej. Z božských očí do ní pronikl oheň a naplnil její nitro. Přemohla ji přímo bláznivá láska Boha, který se zamiloval do lidstva.

V božském světle se pokládá za „zlé stvoření, nehodné, nevděčné a nejméně dokonalé, plné netrpělivosti a nedbalosti“. Svěřuje se Mechthildě, která za ni předkládá její otázky přímo Pánu: „Jaká vlastnost přitahuje na mladou řeholnici takovou přemíru milostí? Proč se nedívá na její chyby?“ Bůh daruje Mechthildě osvětlení a naučí ji jednomu tajemství:

„To, co se na mé vyvolené jeví jako chyby, jsou spíše pokroky. Neboť lidská ubohost by nestačila na to, aby uchránila působení mých milostí před větrem marnivé slávy, kdyby nebyly skryty pod zdáním chyb. A jaká je to vlastnost, která nejvíce přitahuje? Nejvíce se mi líbí svoboda srdce, protože na mém srdci nedá ulpět ničemu, co by ohrožovalo moje první místo.“

Její vášně pro Bohočlověka a pro duše ji naučila cvičit se v „libertas cordis“, v tom, čemu Otcové říkají „bdělost srdce“. Když přijala Kristovy rány, obrátil se k ní těmito nádhernými slovy: „Zde se stéká dohromady nával všech tvých citů. Všechno tvoje potěšení, naděje, radost, bolesti, strach a ostatní city mají zduchovnět v mojí lásce.“

Tato svoboda srdce ji chrání před veškerou introverzí. Ustavičně přijímá, aby ustavičně rozdávala. Ježíš říká: „Nacházím v této duši tak velkou radost, že často, když mě jiní lidé urážejí, hledám svůj klid u ní a posílám jí soužení srdce nebo tělesné utrpení, které přijímá ve spojení s mým utrpením a snáší je tak vděčně, tak pokorně a trpělivě, že brzy usmířen nesčetné duše ušetřím.“

Když je při modlitbě roztržitá a když je zneklidněna pro své nedbalosti, obrací se na svého Vykupitele, který jí zjevuje, jak velice ho vnitřně zasáhne takové volání o pomoc:

„Když je někdo přepaden lidskými pokušeními a uteče se v pevné důvěře pod moji ochranu, pak patří k těm, o kterých mohu říct: To je má holubice jako vyvolená z tisíců, která svým zrakem zraňuje mé Božské Srdce.“ Je to malá cesta důvěry: „Oko mé vyvolené, kterým zraňuje mé Srdce, je pevná důvěra. Musí věřit, že mám

opravdu moc, moudrost a vůli stát jí ve všem věrně po boku. Tato důvěra tak opanovala mou lásku, že se již nikdy nemohu od ní odloučit.“ Gertruda však namítá: „Ale všichni nemohou mít takovou důvěru předem.“ Dostala útěchyplnou odpověď: „Každý přece může nějak přemoci svou malomyslnost. A i když ne z celého srdce, může ke mně promluvit alespoň ústy a říci to, co řekl Job: I když mě zkoušíš, přece ti budu důvěřovat.“

Ale co vlažnost a rutina? Gertruda si stěžuje: „Kdybych tak měla, Pane, takový oheň, že by se moje duše ustavičně tavila a rozpouštěla, aby se mohla celá vlít o to čistší do Tebe!“ Dostala odpověď: „Tvoje vůle v tobě, to je takový oheň.“ Tak pochopila, že pouhým hnutím vůle dosahuje úplné uskutečnění svých tužeb, které mají cíl v Bohu.

Když Gertruda těžce onemocněla, a to po sedmé, řekl jí Pán: „Řekni mi, moje přítelkyně, že jsi nemocná z lásky ke mně.“ „Můj milovaný, jak bych se já nehodná mohla odvážit něco takového říct!“ Pán na to: „Každý, kdo mi dobrovolně obětuje svou vůli snášet jakékoliv těžkosti kvůli mně, může se opravdu chlubit a hlásat, že onemocněl láskou ke mně, když je při této obtíži trpělivý a vydrží s pohledem na mne... Moje milosrdná láska je tím tak účinně dojata, že mě násilím nutí, abych uzdravil ty, kteří mají roz-

bité srdce, tzn. že žádají o milost. Hlásat zajatým znamená hlásat hříšníkům odpuštění, uvězněným osvobození, to znamená oznamovat duším v očistci jejich vykoupění.“ Ten, který žebra o naši lásku, je neschopný vydržet i pouhé mrknutí oka. On je Prostředník, který je připraven svou obětí hojit lidské rány a bídu.

Jednoho dne daruje Kristus Gertrudě své Srdce, „*abych napravil nedokonalosti tvého života, abych tě pro své oči učinil dokonalou a příjemnou, protože tak jako je věrný služebník vždy připraven provést vůli svého Mistra, tak bude mé Srdce pro tebe od nynějška k dispozici, aby napravilo všechny tvoje nedbalosti.*“

Když jednou Gertruda přijala Tělo Páně, viděla svou duši jako strom, který zapustil své kořeny do rány Nejsvětějšího Srdce našeho Pána, a cítila, jak tento strom čerpá z této požehnané rány obdivuhodnou mizu. Ta stoupala z kořenů do větví, listů a plodů, aby jim předala ctnosti Ježíšova božství a lidství.

Jednou se jí při svatém přijímání zdálo její srdce vlažné. Pán jí řekl: „*Zenich je ještě více vzrušen, když vidí šití své nevěsty zbavenou ozdoby, než když je na ní zavěšen drahocenný šperk. On raději bere její ruce do svých, než aby je viděl ve vzácných rukavicích. Stejně tak vidím raději v tvé duši ctnost pokory než milost zbožnosti.*“

Gertruda se o Eucharistii mnoho naučila. Zdá se, že nikdo lépe neodhalil tuto symbiózu mezi nebem a zemí. Ze své cely jako nemocná vidí, jak se slévá pozemská a nebeská liturgie, aby oslavovaly Nejsvětější Trojici. Sv. Mechthilda zapsala téměř všechna zjevení sv. Gertrudy kromě druhého dílu, který mohla nemocná zapsat sama. Knize, která tak vznikla, dal sám Ježíš titul: „*Legatus Divinae Pietatis – Posel božské lásky*“:

„*Je to kniha pro poslední časy, kdy srdce lidí již tak vychladne, že už nebude mít odvahu věřit v lásku.*“

Na svůj svátek zjevil se jednou sv. Gertrudě sv. Jan. „*Pověz mi,*“ zeptala se ho, „*co jsi pocítoval, když jsi během Poslední večeře odpočíval na hrudi našeho Pána?*“

Sv. Jan hovořil o hlubokém ponoření své duše do duše Ježíše Krista a o horoucím ohni, který ho zaplavil.

„*A proč jsi o tom nic nenapsal?*“ zeptala se ho Gertruda s příznačnou troufalostí.

„*Protože jsem měl za úkol, abych předal vznikající církvi učení Slova v míře, v jaké je v onom století byla schopna přijmout, protože nikdo není schopen jim plně porozumět. Pokud jde o nevýslovné rozkoše, jaké jsem zakoušel na Ježíšově Srdci, uchoval jsem je pro pozdější dobu, aby poznání těchto nevýslovných sladkostí znovu zažehlo vychladlou lásku stárnoucího světa a probudilo ho z otupělosti.*“

Rukopis byl celé století neznámý, ale neztratil se. Roku 1536 se objevilo první tištěné vydání. Je samozřejmé, že sv. Terezie z Avily, sv. František Saleský a mnoho jiných si Gertrudu zvolilo za učitelku svého duchovního života. K četbě této knihy se poji velká zaslíbení:

„*Skrze ctnost mého božství každý, kdo bude číst tuto knihu k mé oslavě s pravou vírou, pokorou a láskou po poznání, aby našel spásu pro svou duši, dosáhne odpuštění svých lehkých hříchů,*

milost duchovní útěchy a připravenost srdce přijmout více nebeských darů.“

V jejím duchovní životě zaujímá významné místo také mariánská úcta. Ježíš sám ji uvádí ke své Matce jako k ochránkyni a vůdkyni. Světic napsala: „*K plnosti darů, které jsi mi uštědřil, přidal jsi ještě dar své nejsladší Matky, nejsvětější Panny, kterou jsi mi dal jako ochránkyni a jejíž lásce jsi mě často odporoučel, tak jak jen věrný manžel může svou milovanou ženu odporoučet své*

vlastní matce.“ Nazývala Pannu Marii Prostřednicí u Prostředníka mezi Bohem a lidmi. Při zpěvu liturgických textů na svátek Zvěstování Panny Marie viděla v mystickém vidění, „*jak z Boha Otce, Syna a Duchu Svatého vytékají silné potoky a protékají Mariiným Srdcem a pak se opět vracejí ke svému zdroji. Tím byl Panně Marii udělen dar, že je po Otci tou nejmocnější, po Synu tou nejmoudřejší a po Duchu tou nejdobrotivější. Když se věřící zbožně modlí pozdrav Ave Maria, tečou tyto potoky velkou silou a zaplavují Srdce Panny Marie velkou radostí a pak se opět vracejí ke svému zdroji.*“

Takřka všechny invokace, ze kterých se skládá litanie k Božskému Srdci Ježíšovu, mají svůj původ v jejich spisech. Zařící nástup úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, který zahájily sv. Mechthilda a Gertruda a na který navázala sv. Markéta Alacoque a sv. Jan Eudes, přetrval staletí až do naší doby. Gertruda si volí, koho chce, a pomáhá všem, kdo se k ní modlí, dosáhnout obtížné, ale pokoj přinášející „*libertas cordis*“, pravé zbraně srdce. Posiluje nás v lásce k Bohočlověku, který je vždy připraven přijít na pomoc naší nouzi.

Kláster v Helftě měl pohnuté osudy. Roku 1342 ho přepadl a rozbořil Albrecht z Braunschweigu z pomsty, že ho papež nejmenoval biskupem Halberstadtu. Sestry pak žily až do roku 1525 v Nové Helftě za městskými hradbami Eislebenu. Při selské válce za reformace je protestanti vyhnali a v jejich kostele se sloužily z nařízení protestantské bohoslužby. Po sekularizaci klášter zpustl a sídlil v něm statek. V roce 1980 měl být vyhozen do povětří, aby udělal místo velké hale, ale vnuk bývalého krmiče ze statku tomu zabránil. Po převratu začaly v roce 1998 renovační práce, financované dobrovolnými dárci, a byly zdárně dokončeny.

Z FuL 44/1998

a dalších pramenů přeložil-lš

**Nejsvětější, nejmilejší a chvály nejhodnější Panno,
Matko Boží a naděje naše,
dopřej nám, abychom zakusili Tvou moc,
kterou Ti poskytuje Nejsvětější Srdce Tvého Syna.
Pros ho, aby jeho láska
vládla v našich srdcích.**

**Ať On je naším Otcem,
naším pokladem, naším strážcem,
naší rozkoší, naší láskou,
naším vším ve všem.
Ať je oporou naší slabosti,
sílou v naší nemohoucnosti,
útěchou ve smutku.**

**Ó svatá Srdce Ježíše a Marie,
napravte naši nemohoucnost.
Vynahradte to, čím chybujeme,
zapalte srdce Svým svatým Ohněm,
proměňte naši vychladlost a ospalost
ve Svou horoucí lásku,
aby celým naším štěstím, celou naší radostí
bylo žít v nevolnictví Nejsvětějšího Srdce Pána Ježíše,
žít jako děti a služebníci jeho Matky. Amen.**

Sv. Markéta Marie Alacoque

Eucharistický zázrak v životě Marty Robinové

Ježíšem svěřené poslání

Faráři, kteří na počátku její nemoci a mystických fenoménů působili v Châteauneuf-de-Galaure, aniž bychom chtěli zpochybňovat jejich osobní svatost, neměli charisma k tomu, aby převzali duchovní vedení mystické duše. Můžeme dokonce říci, že se při tom necítili dobře a báli se takového úkolu. Pán Martě slíbil, že jí pošle duchovního vůdce podle svého Srdce, ale že musí být trpělivá. 3. května 1932 poprvé odhalil Martě poslání, které jí svěřuje, a potvrdila jí to vícekrát sv. Terezie: „Šířit Boží království pravdy a lásky.“ Ale jak to má dělat člověk, který je zcela ochrnutý a připoutaný na lůžko?

R. 1933 měla řadu vidění, ve kterých jí Pán přesněji řekl, co od ní očekává: *Ježíš se mnou hovořil o skvostném díle, které zde chtěl uskutečnit k slávě Otce, k rozšíření svého království a k obnově celého světa ...; dílo, kterému jsem se měla zcela odevzdat pod vedením kněze, kterého k tomu podle svého Srdce už dávno určil. Jemu chtěl v daný čas dát potřebné spolupracovníky, kteří mu měli pomáhat dávat duším rozhřešení, sytit je a vést k jeho lásce.*

Ježíš jí dokonce označil konkrétní místo, kde chce své dílo uskutečnit. Nebude to ani škola, ani misie. Bude to něco nového, dílo, jehož členové budou všichni světci, budou vyzářovat svým příkladem nadpřirozený život a neúnavně prokazovat bliženskou lásku... Maria v něm bude milovanou Královnou, kterou budou poslouchat... Toto ohnisko vejde ve známost až na konec světa... Bude to útočiště pro velkou lidskou bídu a pro nesčetné hříšníky.

V tomto ohnisku se má jednat podle lásky, *lásky, která chápe, cítí, která se praktikuje... Pod touto podmínkou vylijí na toto dílo a na každého jeho člena proud*

světla a lásky; budu tam uskutečňovat zázraky. Pán ještě dodal: Kněz, kterého připravuji..., nebude moci udělat cokoliv bez tebe a ani se nebude moci od tebe vzdálit. Budu mu předávat své pokyny skrze tebe a skrze tebe mu sdělím svou vůli. Skrze tebe, skrze tvoje modlitby, skrze tvou ustavičnou obět chci mu předávat své světlo a své milosti. Musíš mu říct všechno postupně tak, jak to budu od tebe žádat. Ani ty nebudeš moci nic udělat bez něho. Chci vás v sobě spojit - pro poslání, které vám chci svěřit, pro všechny duše, které vám chci dát ke cti svého jména... Nebojte, já sám udělám všechno.

Uskutečněno skrze P. Fineta

Jedna mladá žena, který slyšela o stigmatizované z Châteauneuf-de-Galaure, přišla Martu navštívit. Byla hluboce dojata, a než odešla, zeptala se, co by mohla udělat, aby jí prokázala službu. Marta jí odpověděla, že by měla ráda obraz Panny Marie, ale takový, který jí představuje jako „Prostřednici všech milostí“. Žena takový obraz měla. Pocházel z Itálie. Protože byl černobílý, řekla nemocné, že ho dát koloovat a pak jí ho přinese. Při té příležitosti jí pověděla o jedné řeholnici, která jí řekla: „Znám kanovníka Fineta, který měl u nás před časem přednášku o Matce Boží. Protože je zástupcem ředitele pro výuku náboženství v diecézi Rhône a Loire, mnoho cestuje a navštívil 850 škol, kde pro-

vedl inspekci. Jistě neřekne ne, když bude muset udělat malou zajižďku, aby předal obraz na místo určení.“

Když byl obraz hotov, poprosila řeholnice kanovníka Fineta, aby zanesl obraz jedné stigmatizované ženě, která má obzvláštní úctu k Panně Marii Prostřednici všech milostí. Kněz odpověděl, že se nebude zdráhat, jestliže se jedná o to, udělat něco pro Matku Boží. Tak se stalo, že se Abbé Georges Finet vydal 10. února 1936 na inspekční cestu. Když přišel do Châteauneuf-de-Galaure, navštívil tamního faráře Faura, který mu navrhl, že zajdou na návštěvu k jedné stigmatizované farnici. Kněz z Lyonu chtěl pouze obraz nechat u něho na faře a řekl, že nemá čas. Ale protože farář na návštěvě trval, byl ochoten ji uskutečnit. Pozdě dopoledne přišli oba do domu Marty Robinové.

Farář Faure šel sám do pokoje nemocné, aby jí řekl o návštěvě kněze z Lyonu. Když vyšel z pokoje, řekl Abbé Finetovi: „Marta vás prosí, abyste jí obraz přinesl osobně.“ Jakmile vstoupil, byl to pro Martu šok: tohoto kněze, kterého nikdy neviděla, ihned poznala, protože ho spatřila ve vidění již před šesti lety. V noci, kdy došlo na pahorku ve Fouvrière k zemětřesení, odebral se mladý kaplan do katedrál, kde udílel svátosti mnoha zraněným a umírajícím. Marta mu řekla mnoho podrobností, o kterých se Abbé domníval, že jsou známy jen jemu. Řekla mu, že se v tragické hodině za něho modlila, protože k ní při-

Marta Robinová

šla Panna Maria a prosila, aby se mnoho modlila za svého budoucího duchovního otce, který byl onu noc ve velkém nebezpečí. Když Abbé Finet slyšel tato slova, pochopil, že stigmatizovanou skutečně inspirovalo nebe. Když předal stigmatizovaný obraz, slyšela Marta, jak jí vnitřní hlas říká: „To je ten, na kterého jsi čekala, kterého jsem ti slíbil. Všechno se rozhodne dnes odpoledne. Dej se vést ode mne.“ Když se loučil, prosila Marta, aby opět přišel, a Abbé Finet později řekl: „Myslel jsem, že přináším obraz Matky Boží, a ve skutečnosti ona přinesla mne.“

Během oběda na faře nehovořili oba kněží o ničem jiném než o stigmatizované. Abbé Faure ihned pochopil, že spolubratr by ho mohl zbavit břemene vedení mystičky, břemene, které na jeho bedra těžce doléhalo, a to by bylo pro něho ulehčení. Abbé Finet, který už vůbec nemyslel na inspekci, se odpoledne vydal opět k Martě Robinové. Když k ní vstoupil, řekla mu: „My jsme se potkali již roku 1930, není-liž pravda?“

„Nevzpomínám si.“

„Vzpomeňte si na 30. listopad, na katastrofu ve Fouvrière. Několik dní později jste se skláněl nad jedním mladíkem, který byl na pokraji smrti. Váhal jste, zda mu máte podat svaté přijímání.“ Abbé Finet to nemohl pochopit, myslel, že je jediný, kdo zná tuto podrobnost, o které s nikým nemluvil. Marta pokračovala:

„Byla jsem blízko vás, když jste se rozhodl, že mu ji podáte. Udělal jste dobře!“

„To dítě zemřelo.“

EUTANAZIE SE ROZMÁHÁ

V roce 2002 bylo v Holandsku ohlášeno 1882 případů eutanazie, v roce 2003 1815 případů. Předsedkyně kontrolní komise Reina de Valk však připouští, že skutečný počet případů bude trojnásobný. Dvě třetiny případů zůstávají nehlášeny. Na lékaře je vyvíjen tlak vzhledem k stárnutí společnosti. Byl ohlášen první případ, kdy bylo vyhověno pacientovi trpícímu Alzheimerovou chorobou a dostal smrtící injekci. Někteří odborníci se různí v názorech, zda v jednotlivých případech byly dodrženy zákonem stanovené podmínky, totiž bezvýchlednost a nesnitelnost choroby a „dobrovolný“ souhlas pacienta.

„Ale vy jste zde. Tolik jsem se za vás modlila.“

Abbé Finet krátce vyložil svůj život, při čemž zdůraznil svou velkou mariánskou úctu a množství přednášek, které o ní uskutečnil. Marta mlčky naslouchala. Pak řekla:

„Budeme prožívat jednotu křesťanů... Dábelké bludy budou zničeny. To bude zmrtvýchvstání, které povede k nesmírné milosti, nové Letnice lásky... Laici při tom sehrají důležitou úlohu.“

„Ale je důležité, aby získali náboženské vzdělání,“ odpověděl Abbé.

„Jistě. Toto vzdělání získají v mnoha v centrech, zvláště v Ohniskách, **Ohniskách světla a lásky.**“

„Co jsou to Ohniska světla a lásky?“

„Je to něco nového v Církvi. Nikoliv řeholní řád, ale Bohu zasvěcený laický stav. Velká rodina, v jejímž čele stojí kněz a Panna Maria jako Matka. Pro všechny se budou organizovat exercicie... Tato Ohniska budou vyzařovat do celého světa. Je to odpověď Srdce Ježíšova světu po porážce národů, kterou je třeba připsat satanským bludům.“

Marta pokračovala:

„Otče, mám vám položit z Božího pověření žádost. Vy jste sem přišel, abyste založil první Ohnisko lásky.“

„Ale já nepatřím do této diecéze.“

„A co na tom, když to Bůh chce?“

„A co tam mám dělat?“

„Pořádat exercicie.“

„Ale to já neumím.“

„Naučíte se to.“

V tomto tónu rozhovor dále pokračoval. Abbé byl se svými argumenty u konce. Marta měla na všechno svou odpověď. „Bůh vám před šesti lety zachránil život. Máte založit Ohnisko.“

„A kdy mám pořádat první exercicie?“

„Od 6. do 13. září.“

„Nemohu se vzpírat, ale musím vyrozumět své nadřízené.“

Pokračování na str. 8

Čím to, že je mu tolik dovoleno? Není to projev slabosti, když Bůh ponechává Zlému volné pole působnosti, jako by byl vázán nějakou smlouvou či „sázkou“, a přitom má jen on sám dodržovat věrně zásadu „fair play“?

Maně nám může přijít na mysl úvod onoho příběhu, který nám vypráví kniha Job a který je možno chápat také jako zkratku a podobenství něčeho mnohem většího a tajemnějšího. V sázce je tu „Job“, tedy lidstvo, které je na Satanovu žádost vystaveno působení jeho zvůle. A tu se snadno vynoří otázka: Jak k tomu lidstvo přijde, že se stává obětí této „hry“? Bůh si přece se svými tvory jen tak nepohrává. Ta „sázka“ má zřejmě velice vážné pozadí. Bohu nesmírně záleží na tom, aby jeho služebník obstál, oslavil svého Pána a definitivně zahanbil a porazil Zlého a dosáhl blaženosti. Ve skutečnosti nejen že nás nenechal zcela napospas Nepříteli, ale rozhodl se stát se jedním z nás, takže nakonec je ve hře on sám. Ačkoliv proti němu vystoupil ďábel s nejvyšší zlobou, aby ho zničil, Pán mu nakonec přemírou své lásky a poslušnosti připravil naprostou porážku.

Ale Satan jako by svou porážku na Kalvárii nebral na vědomí. Jeho působení pokračuje v neztenčené míře. Copak všemocný a svrchovaný Bůh nemohl už dávno rázně skoncovat se svým odpůrcem? Když v denní modlitbě Církve opakovaně čteme úryvek z listu Židům o tom, jak se Boží Syn posadil po Boží pravici a nyní už jen čeká, až mu budou nepřátelé položeni k nohám, napadne nás mimoděk otázka: od té doby už uplynula dvě tisíciletí. Jak dlouho ještě bude muset čekat? Nepsal autor tato slova v očekávání velmi brzkého opětovného Pánova příchodu? Zatím však plyne století za stoletím a nezdá se, že by řádění Božích nepřátel dělal někdo přítrž. Velké drama boje Dobra a Zla se neodehrálo pouze jako jed-

norázová historická záležitost. Představa, že Pán je teď někde daleko a pasivně čeká, neodpovídá skutečnosti. Náš Pán zůstává s námi svou účinnou přítomností, ustavičně se mezi námi zpřítomňuje jeho vítězná Oběť, která překračuje čas a prostor a jejího ovoce se hojně dostává všem, kdo se s ním a s jeho obětí v lásce spojují. Syn Boží jako Bůh sedí po Boží pravici a čeká, až mu budou jeho nepřátelé položeni k nohám, ale jako Člověk nečeká, nýbrž svádí úporný boj za Lásku, a to jedinou zbraní: Láskou. Povolal nás, abychom to byli my, kdo mu dokonalým naplněním přikázání lásky položíme Nepřítele k nohám. Také nám dal spolehlivý návod, jak vítězit nad Nepřítelem. Je to jeho přikázání: *Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. To jsem vám řekl, aby byla ve vás moje radost a aby tato radost byla úplná.* V tom je celý smysl našeho života.

To, co Bohu jako by svazovalo ruce, je ve skutečnosti láska. Láska je totiž síla, která se paradoxně může jevit také jako slabost. Celý problém spočívá v její podstatě. Lásku není možno nikomu nařít ani ji nikomu vnutit. Lásku je možno vzbudit, vyznat, prokázat, osvědčit, darovat, a na druhé straně ocenit, uvěřit jí, přijmout, opětovat nebo odmítnout. Předpokladem lásky je naprostá svoboda a tomu ovšem odpovídá, že smysl svobody je právě v tom, aby člověk byl schopný lásky. Svobodě, má-li zůstat svobodou, nelze ovšem právě pro její podstatu zabránit ani v tom, aby jednala proti lásce.

Bůh se nevtělil pouze proto, aby našim jménem mohl zemřít na kříži a splatit náš nekonečný dluh. Byl by se vtělil, i kdyby nedošlo k vyhnání z ráje. Bůh se stal člověkem, aby se s námi mohl jako Člověk doslova zasnoubit, spojit dokonale v lásce. Tu propast mezi jeho nekonečným božstvím a našim

omezeným lidstvím, kterou nejsme schopni překročit my, ani kdybychom nezhřešili, tu překročil on sám. Je to zázrak jeho lásky, který uvádí do úžasu i anděly a některé z nich přivedl dokonce až k sebevraždě závisti a vzpoury.

Ježíš se stal Člověkem, protože nesmírně touží, aby byl od nás milován. Všechny ušlechtilé lidské potřeby učinil svými potřebami a pocituje je jakožto nekonečný Bůh s nekonečnou, pro nás nepředstavitelnou naléhavostí. Na druhé straně jeho nejvznešenější božské vlastnosti v něm získaly svou lidskou podobu schopnou napodobení a následování. Mají společného jmenovatele a tím je láska. Nemůže nám svou lásku vnutit, proto o ni prosí a mohli bychom říct, že přímo žebra. Unaven tolikým odmítnutím hledá odpočinek u vyvolených duší. Jde tak daleko, že před námi doslova „obnažuje“ své Srdce, abychom uvěřili, přijali ho k sobě a učili se od něho.

Celý „mechanismus“ stvoření je založen na lásce. Jako je možno všechna přikázání shrnout do jednoho: „Miluj!“, tak je možno všechno jiné přivést na společného jmenovatele, a tím je neláska. Nestojí-li svět na lásce, stojí na písku a je odsouzen k tomu, že se katastrofálně zhroutí, protože s láskou se z něho vytrácí všechno to, co má tvořit jeho přirozený základ. Ty společnosti, které nahradily lásku silou, se již zhroutily a zanechaly po sobě nevýslovnou spoušť. Ty, které ji nahradily programovaným sobectvím, to nenávratně čeká. To, co současná společnost považuje za lásku, je ve skutečnosti jen konsensus k vzájemnému sobeckému zneužívání. Spasit svět znamená vrátit ho na jeho původní základy. Je to dlouhodobý proces, který může urychlit jen zázrak Ducha Svatého, svolaný obětmi a modlitbami spoluvykupitelských duší, vnímavých k opakovaným výzvám Ježíšova a Mariina Srdce.

-red-

Pokračování ze str. 7

„Přirozeně. Musíte jednat v poslušnosti.“

Rozhovor trval déle než tři hodiny... a Abbé si ráno myslél, že jen předá obraz na faře! Nikdy nemůžeme tušit, kam nás chce nebe zavést. Tak vznikla Ohniska lásky.

Martino poslání: Ohniska lásky

Ježíš jí zjevil, že její poslání na zemi spočívá v tom „šířit na zemi království pravdy a lásky“. Ohniska lásky nemají být „malá duchovní společenství, která se zabývají jen sama sebou. Mají vyzářovat do světa.“ Tak, jak Marta prosila P. Fineta, tak se také stalo: první exercicie začaly 7. září 1936. Konaly se v dívčí škole v Châteauneuf-de-Galaure ve velmi skromných prostorách. Příští den prosila Marta Abbého, aby se stal jejím duchovním vůdcem. Od té doby ho oslovovala krásným titulem Otče, což tehdy nebylo běžné, protože tento titul byl vyhrazen členům řeholních řádů. Tato tradice se v ohniskách prosadila. Odpovědní kněží jsou vždy oslovovaní jako „Otec“, „Père“.

Exercicie však neskončily bez toho, aniž by ďábel dal o sobě vědět. Vyvolával různý rámus, rozbíjel nádoby, shazoval exercitanty z lůžka, takže P. Finet musel nad domem vykonat exorcismus.

Již jsme slyšeli, že Marta vůbec nevládla ani nohama, ani rukama, že nic nejedla ani nepila a vůbec nespala. Co jí ještě zůstalo? Schopnost vidět. V září 1939 prosila svého duchovního vůdce o povolení, aby mohla Spasiteli obětovat světlo svých očí. „Ale vždyť vy jste již dala všechno,“ řekl jí. „Ne, všechno ne. Nemusím vidět.“ I když s váháním, dal P. Finet své svolení a Marta ihned pozbyla světlo svého zraku. Až do konce života zůstala slepá. V září 1939 začala druhá světová válka a ona obětovalo svůj zrak, aby sdílela temnotu, která přepadla celý svět.

Po smrti její matky (listopad 1940) se o Martu staralo Ohnisko. Plán se uskutečnil r. 1939, ale výstavba skončila až v roce 1945. Je třeba vzít v úvahu okolnosti, že všechno probíhalo v okupovaném území. 17. května 1948 vysvětlil diecézní biskup Ohnisko, což znamenalo také církevní uznání díla.

Velká pětipatrová budova mohla pojmut 300 exercitantů. Základní pětidenní exercicie pojednávaly o velkých pravdách víry, obsažených v modlitbě Věřím v Boha. Zvláštní důraz se klade na Boží otcovství a Mariino mateřství. Někteří vycházejí z Ohniska s kněžským nebo řeholním povoláním. Mnozí využívají příležitosti, aby se setkali s Martou a požádali ji o radu. Na konci exercicií mohou účastníci požádat, aby byli zasvěceni Ježíši skrze Marii.

Počet návštěvníků Marty Robinové tak ustavičně rostl. Deně přijímala 50–60 osob, což činí ročně 5000 návštěvníků. Odhaduje se, že za svůj život přijala 100 000 návštěvníků. Nepřichá-

zely jen seriózní osoby, ale také zvědavci a skeptici. Mnozí odcházeli zcela obrácení. Jedna pracovnice filmového průmyslu dlouho přesvědčovala svou přítelkyni, aby mohla navštívit Martu. Několik dní po této návštěvě vstoupila do Karmelu a po několika letech se stala převorkou.

Syn jednoho průmyslníka vedl za otcovy peníze rozmařily život s nevěstkami. Když uslyšel o Martě, navrhl svým dvěma družkám, že ji navštíví, aby se pobavili, až si budou před ní hrát na zbožné osoby. Ale dělali účet bez hostinského. Když zaklepali, pozvala je dovnitř a řekla: „Máte všechny důvody si ze mě tropit žerty, protože nic jiného si nezasloužím.“ Výsledek návštěvy byl ten, že mladý muž vstoupil k trapistům a dívky na Karmel.

Původně nabízela Ohniska jen pětidenní exercicie, později k tomu přibýly i jiné formy v trvání jednoho až tří dnů. Marta ráda opakovala, že Ohniska mají hledat svou dokonalost v lásce a svou svatost v pokoře.

Jak fungují Ohniska?

Jsou to společenství pokřtěných mužů a žen, kteří po příkladu první církevní obce používají své materiální, intelektuální a duchovní statky společně. Žijí v jednom duchu, aby uskutečnili velkou Boží rodinu na zemi s Marií jako Matkou. Stojí pod vedením kněze a usilují o to, aby svým životem, modlitbou a prací vydávali svědectví světla a lásky světu, které má odpovídat velkému poselství Krista – Krále, Proroka a Kněze.

Uplatňuje se tu komplementárnost kněží a laiků. Kněz je za Ohnisko odpovědný před Církví. Má za pomocníka muže nebo ženu, kterým se říká „odpovědný“, a radu, která je složena z několika volených členů Ohniska. Všichni přispívají k poslání Ohniska a jsou odpovědní za jeho život. V každé zemi se aplikuje struktura, která odpovídá místním zákonům.

Do Ohniska vstupují ti, kteří se k tomu cítí povoláni: laici, muži i ženy, žijí v celibátu i v manželství. Denní program sestává z modlitby a práce. Denně se slaví mše svatá, je na programu modlitba růžence a adorace. Práci vykonává každý podle svých schopností. Domácí úklid a mytí nádobí se provádí společně. Není zde noviciát, každý vrůstá ze dne na den a zachovává ten stav, v jakém vstoupil: svobodný, manželský, vdovský. Po tříletém zkušebním období se zavazuje k práci v Ohnisku a dává se plně do služeb Církve. Všechn svůj majetek vkládají členové do společného vlastnictví. Žijí z výnosů majetku a z příspěvků exercitantů.

Ohniska lásky jsou soukromá mezinárodní sdružení laiků a spadají pod Papežskou radu pro laiky. Účastní se diecézního života. Ohniska jsou rozšířena po celém světě. V roce 2000 jich bylo v Evropě 26, (z toho 17 ve Francii.) v Americe 16, v Asii 8, v Africe 22.

*Z Maria heute 336
přeložil -lš-*

84 STROMŮ

V indickém státě Gujarat, kde je křesťanům velice křivděno, dává vláda vysázet 84 stromů jako vzpomínku na papeže Jana Pavla II. Bude to symbol jeho 84letého života. V tomto státě je tradice sázet stromy na památku velkých náboženských vůdců. Křesťanů je mezi obyvateli 0,5 % a jsou ustavičně terčem útoků hinduistických radikálů.

NOVÁ LATINSKÁ GRAMATIKA

Vatikánská nadace „Latinitas“ vydala 6. rozšířené vydání své latinské gramatiky pod názvem *Elementa linguae et grammaticae latinae*. Gramatika obsahuje i normativní výslovnost jednotlivých hlásek. Je zde rovněž zařazena kapitola o metrice, tedy o rymu veršů v latinské řeči. Cena jednoho výtisku je 18 €. Je k dostání v římských knihkupectvích a v nakladatelství Latinitas.

ČESTNÝ DOKTORÁT

Kardinál Joachim Meisner převzal čestný doktorát katolické univerzity v polském Lublinu. Toto vysokoškolské učiliště zdůvodnilo ve svém rozhodnutí, že kolínský arcibiskup hájí neochvějně křesťanské principy života a morálky v době velkých otřesů hodnot a těžkých zkoušek. Kardinál Meisner, který se narodil na území dnešního Polska, má s touto zemí velmi dobré kontakty.

Petrův stolec

Homilie Benedikta XVI. při oficiálním převzetí lateránské baziliky

Tento den, kdy mohou poprvé usednout na katedře biskupa Říma jako Petrův nástupce, je den, kdy Církev slaví slavnost Nanebevstoupení Páně. V centru tohoto dne nacházíme Krista. A jen díky jemu, díky tajemství jeho nanebevstoupení můžeme pochopit význam katedry, která je svým způsobem symbolem moci a odpovědnosti biskupa. Co nám tedy chce říct svátek Nanebevstoupení Páně? Nechce nám říct, že Pán odešel na nějaké místo daleko od lidí a od světa. Nanebevstoupení Páně není cesta do prostoru mezi nejvzdálenějšími hvězdami, protože v podstatě i hvězdy jsou stvořeny jako fyzická součást země. Nanebevstoupení Krista znamená, že už nepatří ke světu porušení a smrti, která podmiňují náš život. Znamená to, že patří plně k Bohu. On, věčný Syn, přenesl naše lidské bytí před Boží tvář, přenesl s sebou tělo a krev v proměněné podobě. Člověk našel prostor v Bohu, skrze Krista, lidskou bytost, byl přenesen do samého středu Božího života. A protože Bůh objímá a udržuje celý vesmír, nanebevstoupení Páně znamená, že Kristus se od nás nevzdálil, nýbrž že nyní díky svému bytí v Otci je provždy blízko každému z nás. Každý z nás ho může oslovit „Ty“, každý ho může zavolat. Pán je stále na zavolání blízko. Můžeme se od něho vzdálit vnitřně. Můžeme se k němu otočit zády. Ale on vždy na nás čeká, je nám stále nablízku.

Z čtení dnešní liturgie se učíme také něco o konkrétním způsobu, jakým Pán uskutečňuje toto svoje bytí v naší blízkosti. Pán slibuje učedníkům svého Svatého Ducha. První čtení nám říká, že Duch Svatý bude pro učedníky „síla“. Evangelium dodává, že bude vůdcem k celé Pravdě. Ježíš řekl svým učedníkům všech-

no, protože on sám je Slovo žitého Boha a Bůh nemůže dát více než sám sebe. V Ježíši – Bohu nám dal celého sebe sama, tzn. dal nám všechno. Nad to nebo kromě toho nemůže být žádné jiné zjevení schopné sdělit nám více nebo doplnit nám Kristovo Zjevení. V něm, Synu, bylo řečeno všechno, bylo nám dáno všechno. Ale naše kapacita chápání je omezená, proto posláním Ducha Svatého je uvádět Církev vždy novým způsobem, z generace na generaci, do velikosti Kristova tajemství. Duch neklade – jak někteří věří – nic jiného ani nového vedle Krista. Není žádné zjevení Ducha vedle zjevení Kristova, neexistuje žádná druhá

úroveň Zjevení. Nikoliv: *Z mého vezme*, říká Kristus v evangeliu. (Jan 16,14). A jako Kristus říká jen to, co slyší a přijímá od Otce, tak Duch Svatý je interpret Kristův. *Z mého vezme*. Neuvádí nás do jiných míst od Krista vzdálených, ale uvádí nás vždy více do středu Kristova světla. Proto křesťanské Zjevení je současně stále staré a stále nové. Proto nám všechno bylo již dáno. Současně každá generace v nevyčerpatelném setkání s Pánem – setkání zprostředkované Duchem Svatým – stále se učí něčemu novému.

Tak je Duch Svatý silou, skrze kterou nám Kristus dává zalkoušet svou blízkost. Ale první čtení říká také druhé slovo: *budeťe můmi svědky*. Zmrtvýchvstalý Kristus potřebuje svědky, kteří se s ním setkali, lidi, kteří ho důvěrně poznali skrze Ducha

Svatého. Lidi, kteří se ho tak říkajíc dotýkali rukama a mohou o něm podávat svědectví. A tak Církev, Kristova rodina, se rozrostla z *Jeruzaléma až na kraj světa*, jak říká čtení. Skrze svědky byla Církev vybudována, počínaje Petrem a Pavlem a Dvanácti, až ve všech lidech naplněných Kristem v průběhu staletí zapálili a znovu zapalují stále novým způsobem plamen víry. Každý křesťan musí být svým způsobem svědkem zmrtvýchvstalého Pána. Když čteme jména svatých, můžeme vidět, kolikrát jsme byli a stále se stáváme světlem schopným vést ke Kristu, především v lidech prostých, ze kterých toto světlo vyzařovalo – a vyzařuje.

Ale tato symfonie svědectví je obdařena také velmi dobře vymezenou strukturou: nástupcům apoštolů, tj. biskupům, přísluší odpovědnost za to, že síť těchto svědectví bude trvat také v čase. Ve svátosti biskupského svěcení je jim předávána nezbytná milost a moc pro tuto službu. V této síti svědectví připadá Petrovi nástupci zvláštní úkol. Petr byl tím prvním, kdo vyjádřil jménem všech apoštolů vyznání víry: *Ty jsi Kristus, Syn Boha živého* (Mt 16,16). To je úkol všech Petrových nástupců: být vedoucím ve vyznání víry v Krista, Syna Boha živého. Katedra v Římě je především katedra tohoto kréda. Z výše této katedry biskupa Říma je jeho úkolem ustavičně opakovat: *Dominus Iesus – Ježíš je Pán*, jak to napsal Pavel v listu Římanům (10,9) a Korintánům (1 Kor 12,3). Korintánům se zvláštní emfází řekl: *Neboť i když jsou na nebi a na zemi tak zvaní „bohové“ ... pro nás je jeden Bůh: Otec ... a jeden Pán Ježíš, skrze něhož povstalo všechno, i my* (1 Kor 8,5). Petrova katedra zavazuje všechny, kteří jsou u ní sídlem, aby prohlásili jako Petr v okamžiku krize mezi učedníky – když bylo tolik těch, kteří chtěli odejít – *Pane, ke komu půjdeme, ty máš slova života věčného. My jsme uvěřili a poznali, že*

Papež Benedikt XVI. na slavnostním sedes v starobylé lateránské bazilice

LIDÉ SI HO ZAMILUJÍ

Dominikán P. Augustin Di Noia, pracoval jako podsekretář Kongregace pro nauku víry tři roky pod kardinálem Ratzingerem. Řekl, že nad výsledkem papežské volby byl úplně v extázi. 100 % pracovníků Kongregace bylo volbou nadšeno. Označil Benedikta XVI. za velice přátelského, extrémně pokorného a mimořádného člověka. Má také značnou dávku humoru. Je to světec a ví, jak funguje církev a jak je třeba ji řídit. Podle jeho názoru bude nový papež usilovat především o evangelizaci Evropy. Má ty nejdůležitější křesťanské vlastnosti: pravdu a lásku. Podle P. Augustina stojíme na prahu velkolepého pontifikátu. Lidé si ho určitě zamilují.

jsi Svatý Boží. (Jan 6,68n). Ten, který sedí na Petrově stolci, musí pamatovat na slova, která řekl Pán Šimonu Petrovi při Poslední večeři: „... a ty jednou, až se obrátíš, utvrzuj své bratry...“ (Lk 22,32). Ten, kdo má titul petrské služby, musí si být vědom, že je křehký a slabý člověk – tak jak jsou slabé a křehké jeho vlastní síly, a že ustavičně potřebuje obrácení a očistění. Ale současně může mít vědomí, že od Pána dostává sílu, aby utvrzoval bratry ve víře a udržoval je sjednocené ve vyznávání Krista ukřižovaného a zmrtvýchvstalého. V prvním listu apoštola Pavla Korintánům nacházíme nejstarší vyprávění o zmrtvýchvstání, jaké máme. Pavel je věrně převzal od svědků. Takové vyprávění hovoří v první řadě o Pánově smrti za naše hříchy, o jeho pohřbu, o zmrtvýchvstání, ke kterému došlo třetí den, a pak říká: *Kristus se zjevil Petrovi a pak Dvanácti...* (1 Kor 15,4). Tak je ještě jednou shrnut význam poslání svěřeného Petrovi až do konce časů: být svědkem zmrtvýchvstalého Krista.

Biskup Říma zasedá na jeho stolci a vydává svědectví o Kristu. Tak se katedra stává symbolem *potestas docendi*, oné moci vyučovat, která je podstatnou součástí poslání svazovat a rozsvazovat, které svěřil Pán Petrovi a po něm Dvanácti. V Církvi patří Písmo svaté, jehož chápání roste díky inspiraci Ducha Svatého, a služba autentického výkladu svěřená apoštolům jedno k druhému neoddelitelným způsobem. Kde je Písmo odděleno od živoucího hlasu Církve, stává se kořistí disputací expertů. Jistě, všechno to, co nám mohou říct, je důležité a cenné; práce vědců je pro nás významnou pomocí, abychom mohli pochopit onen živý proces, jakým rostlo Písmo, a pochopit jeho historické bohatství. Ale věda sama o sobě nám nemůže poskytovat definitivní a závaznou interpretaci; není s to dát nám ve výkladu onu jistotu, s jakou bychom mohli žít

a za jakou bychom mohli také zemřít. Pro to potřebujeme větší mandát, který nemůže vycházet z pouhých lidských kapacit. K tomu potřebujeme hlas živé Církve, oné Církve, která byla svěřena Petrovi a kolegiu apoštolů až do skonání světa.

Tato moc vyučovat straší mnoho lidí uvnitř i mimo Církev. Ptají se, zda ona neohrožuje svobodu svědomí, zda není presumpcí, která je v rozporu se svobodou myšlení. Není tomu tak. Moc, kterou Kristus svěřil Petrovi a jeho nástupcům, je v absolutním smyslu mandátem ke službě. Moc vyučovat v Církvi představuje úkol poslušnosti vůči víře. Papež není svrchovaný vladař, jehož myšlení a vůle jsou zákonem. Naopak: papežova služba je zárukou poslušnosti vůči Kristu a vůči jeho Slovu. On nemůže hlásat své vlastní ideje, nýbrž naopak musí zavazovat sám sebe a Církev k poslušnosti vůči Božímu Slovu, a to tváří v tvář všem pokušením něco přidávat nebo ubírat a tváří v tvář každému oportunismu. Dělal to papež Jan Pavel II., když navzdory všem pokušením, která byla otevřeně benevolentní vůči člověku, navzdory mylným interpretacím svobody zdůrazňoval neodvolatelným způsobem nedotknutelnost lidské bytosti, nedotknutelnost lidského života od početí až do přirozené smrti. Svoboda zabíjet není pravou svobodou, nýbrž tyranii, které uzavírá lidskou bytost do otroctví. Papež je si vědom, že ve všech velkých rozhodnutích je vázán na velké společenství víry všech dob, na závazné interpretace, které vzešly během dlouhé cesty putující Církve. Tak jeho moc nestojí na

de vším, nýbrž je to služba Božímu Slovu a na něm spočívá odpovědnost za zajištění, že toto Slovo bude a zůstane přítomné ve své velikosti a bude zaznívat ve své čistotě, aby nebylo potrháno na kusy ustavičnými módními změnami.

Katedra – a povězme to ještě jednou: symbol moci vyučovat – je mocí poslušnosti a služby, aby Boží Slovo – jeho pravda – mohla zářit uprostřed nás a ukazovat nám cestu.

Když však mluvíme o katedře římského biskupa, jak nevzpomenout na slova sv. Ignáce z Antiochie, která napsal Římanům?

Lateránská bazilika

Petr se z Antiochie, svého prvního sídla, odebral do Říma, svého sídla definitivního. Je to sídlo, které se stalo definitivní skrze mučednictví, kterým položil navždy nástupnictví do Říma. Pokud jde o Ignáce, který zůstal biskupem Antiochie, byl zaměřen k mučednictví, které měl podstoupit v Římě. V dopise Římanům se odvolává na římskou církev jako na tu, která „předsedá v lásce“, to je výraz velice významný. Nevíme s jistotou, co měl Ignác na mysli, když použil tato slova. Ale ve starověké církvi

slovo lásky, *agapé*, se vztahovalo k tajemství Eucharistie. V tomto tajemství je Kristova láska uprostřed nás vždy hmatatelná. Zde on se vždy znovu daruje. Zde si dává znovu probodnout srdce, zde zachovává svůj slib, slib, že z Kříže všechno přitáhne k sobě. V Eucharistii se i my sami učíme Kristově lásce. Je to díky tomuto středu a srdci, díky Eucharistii, že svatí žili a vnášeli Boží lásku do světa novými formami a způsoby. Díky Eucharistii se Církev vždy znovu obrozuje! Církev není nic jiného než ona síť – eucharistické společenství! – v níž my všichni přijímáme stejného Pána, stáváme se stejným tělem a objímáme celý svět. Předsedat v nauce a předsedat v lásce, to musí být konec konců jedno a totéž: celá nauka Církve vede nakonec k lásce. A Eucharistie jako přítomná láska Ježíše Krista je kritériem každé nauky. Od lásky závisí celý Zákon a Proroci, říká Pán (Mt 22,40). Láska je naplnění zákona, napsal sv. Pavel Římanům (13,10).

Draží Říčané, nyní jsem vaším biskupem. Díky vaší velkodušnosti, díky vaší sympatii, díky vaší trpělivosti. Jako katolíci jsme svým způsobem všichni Říčané. Slova žalmu 87, hymnu chvály na Sión, matku všech národů, zpíval Izrael a zpívá celá Církev: *O Siónu se řekne: jeden i druhý se v něm narodili* (v. 5). Podobně i my můžeme říct: jako katolíci jakýmsi způsobem jsme se všichni narodili v Římě. Tak se chci snažit celým svým srdcem, abych byl vaším biskupem, biskupem Říma. A všichni se chceme snažit být stále více katolíci – stále více bratři a sestry velké rodiny Boží, oné rodiny, ve které není cizinců. Nakonec bych chtěl ze srdce poděkovat vikáři diecéze Řím kardinálu Ruinimu a také pomocným biskupům a všem jejich spolupracovníkům. Děkuji ze srdce farářům a římskému kléru a všem těm, kteří jako věřící přinášejí svůj díl k budování zdejšího živého domu Božího. Amen.

Autorita

je slovo, které nepatří k oblíbeným či moderním. Možná je to nejen kvůli tomu, že její přijetí je náročné, ale někdy i kvůli nedobrym zkušenostem se špatným užíváním autority.

Pro mne je autorita spojena s důvěrou a se zodpovědností. Ať už jde o autoritu úřadu nebo o autoritu osobnosti, která sice není ustanovena do nějakého úřadu, ale je uznávána pro kvalitu svých znalostí, dovedností, nebo svědectví. V tomto případě si člověk získal autoritu právě díky zodpovědnému přístupu k darům a možnostem, které měl, a vzbuzuje důvěru.

Autoritu, tedy vážnost a důvěru mají mít u dětí rodiče, protože za děti zodpovídají a děti rodičům důvěřují. Vážnost má v zemi vláda či parlament, protože zodpovídají za společné dobro občanů. Vážnost má mít církevní představený, když nese odpovědnost za ty, kteří mu byli svěřeni.

Vážnost však neznamená libovolnou moc. Každý představený je zároveň i podřízený, každý bude skládat účty před Bohem, který jediný má autoritu absolutní.

Bůh má nejvyšší autoritu, protože jediný je skutečně dokonalý. Je to ten, který bude všechny soudit. Je to přece ten, který vzbuzuje důvěru všech, kdo ho prosí. Proto je dobré, když máme před očima jeho jednání. Stvořil svět a dal pravidla. Svě dílo svěřil člověku, kterému dal svobodu i zodpovědnost. Člověk svůj úkol nezvládl a pokazil. Bůh to tak nenechal, ale vydal i vlastního Syna, aby zachránil člověka a dal mu novou šanci.

Jak to má být v církvi? Svätý Petr vybízí představené: *Paste Boží stádece vám svěřené a vykonávejte nad ním dohled, ne proto, že musíte, ale dobrovolně, jak to chce Bůh, ne pro špinavý zisk, ale ochotně; ne jako dědiční páni ve svém údělu, ale buďte všemu stádcí vzorem.* Podobně vybízí věřící: *Poslouchajte své duchovní představené. Opásejte se všichni ve vzájemném styku pokorou, ne-*

boť Bůh se staví proti pyšným, ale dává milost pokorným. Pokorně se proto skloňte pod mocnou ruku Boží a on vás povýší, až k tomu přijde čas. Na něj hoďte všechnu svou starost, vždyť jemu na vás záleží. (1 Petr 5,2n)

Mám-li odpovědět, jak se s autoritou vyrovnávám jako představený a jak ji přijímám jako podřízený, mohu říct, že

Mons.se snažím mít před očima právě vykreslený model. Snažím se o to, ale nemohu říct, že to vždycky tak zvládám.

Jako podřízený musím respektovat spoustu zákonů a předpisů státních i církevních. V zásadě mi nedělá problém je uznat a přijmout, i když v některých konkrétnostech za určitých si-

tuací všechno nezachovám, ale to pak přiznávám jako své viny při zpytování svědomí a umiňuji si, že to přistě zlepším.

My starší máme také zkušenost s diktaturou, jejíž nařízení někdy bylo proti Bohu i svědomí. Každý se musel učit řešit tento konflikt a někdy se musel rozhodovat pro neposlušnost. Dnes jsme spíše svědky špinění autorit, kdy stíny některých chybných padají v očích lidí na všechny, co jsou kdesi nahoře.

Jako nadřízený si samozřejmě přeji, aby vše dobře fungovalo. Moje zkušenost s autoritou v církvi mi dává mnoho důvodů k radosti, protože většinou jde o totéž: poznat a naplnit plány Boží moudrosti. Nejde o prosazení názoru představeného. Úspěšné hledání a nacházení Boží vůle je plodem duchovního života, osobního i společného naslouchání Bohu a uvádě-

ni ve skutek toho, co slyšíme. Tomu se pak říká poslušnost, další nepopulární slovo. Další nepopulární, ale klíčové slovo. V tom všem nám pomáhá stletá zkušenost církve a vzory velkých křesťanů. I řízení církve má různá pravidla a mechanismy, které zavazují i lidi jiným nadřízené.

O autoritu z úřadu je dobré se podělit. Svěřit jiným kus zodpovědnosti, dát důvěru. Se zodpovědností se pak rozvíjí i osobní zájem a angažovanost. To se mi osvědčilo například v Charitě. Když jsme dali farním Charitám právní subjektivitu, tedy důvěru i zodpovědnost, Charita nečekaně rychle vyrostla a nese bohaté plody.

Vyskytnou se samozřejmě i případy, kdy se nedaří společně porozumět Božím plánům a usilovat o jejich uskutečnění. Někdy vznikne nedorozumění, někdo se uzavře či dokonce zvolí zlo. V zájmu spravedlnosti pak musí představený někdy sáhnout dokonce i k trestu, ale církevní právo zná jen tresty léčebné, tedy prostředky, které mají pomoci bolestnou situaci uzdravit. Nestačí tedy vynést rozhodnutí, protože k uzdravení nemoci je nutné, aby lék byl dobře přijat. Tady je důležitá diplomacie lásky, která hledá nástroje i cesty k získání srdce a ke změně postoje. Změna se ovšem musí odehrát v srdci člověka. Vnější tlak nic nevyřeší, ten může sice nějak přispět, ale nesmí vzít potřebnou vnitřní svobodu. A tu každý představený v církvi ví, že musí na kolena a v modlitbě to svěřit tomu, který jediný může změnit srdce člověka.

Představený v církvi si dělá starosti s každým, kdo bloudí, podobně jako milující matka, jako dobrý pastýř z podobenství, který hledá ztracenou ovci. A když ji najde, dá si ji na ramena a nese domů.

Autoritu nelze oddělovat od odpovědnosti, stejně jako od lásky a důvěry.

PODIVNÝ ROZSUDEK

P. Pasquale Borgomeo a kardinál Roberto Tucci byli odsouzeni k podmínečnému trestu deseti dnů vězení za údajný elektrosmog, který prý působí vysilací antény Rádia Vatikán. Rádio Vatikán musí uhradit náklady procesu ve výši 25 000 €. Oba odsouzení podávají proti rozsudku odvolání. Antény dodržují přesně italské normy. Za celým případem stojí zájem spekulantů, kteří by chtěli získat pozemky, na kterých se vysílače nacházejí.

KŘTY DOSPĚLÝCH

V EU přibývá křtů dospělých osob. Především ve Francii a Belgii výrazně přibývá novokřtěnců z řad dospělých, kteří pocházejí převážně z agnostického nebo muslimského prostředí. I ve Švédsku byl konstatován rostoucí počet křtů.

CHORVATSKO

V mariánském poutním místě Trsatu u Rjeki byla odhalena tři metry vysoká socha Jana Pavla II. na památku jeho návštěvy v červnu 2003. Na pomníku je několikajazyčný nápis: „Modlete se za mne k Matce Boží v Trsatu, dokud jsem na živu, ale také po mé smrti.“ Je to věta, kterou při návštěvě zesnulý papež pronesl. Socha zobrazuje papeže, jak klečí a modlí se. Podle legendy na vrcholku Trsat odpočíval tři roky nazaretský domek, než ho andělé přenesli dále do Loreta.

* * *

Jeden ze štítů v italském masivu Grand Sasso dostane název po Janu Pavlu II. Byl už na něm vztyčen 2,5 m vysoký ocelový kříž.

Počátky Církve (7)

Petr a Jan v Samařsku (8,14-23)

Tito dva z apoštolů byli vysláni, když přišla zvěst, že Samařsko přijalo „Slovo“. Jedná se o velmi důležitý fakt a najdeme v něm kontinuitu. Rodí se nové obce, kterou jsou roztroušeny všude možně, ale společenství s mateřskou Církví je nevyhnutelné. **Církev je jedna a zárukou církevního společenství je Petr**, který přichází do Samařska spolu s Janem. Účelem jejich návštěvy je „vložit ruce na Samařany, aby přijali Ducha Svatého.“ *Doposud totiž na nikoho z nich neseštopil, byli jen pokřtěni ve jménu Pána Ježíše* (8,16). V tomto textu je něco nepochopitelného. Je možné přijmout křest v Ježíšově jménu jakožto přijetí Ježíše, jako vstup do společenství s Ježíšem bez Ducha Svatého? Když badatel Rinaldo Fabris vysvětluje verš 2,38, který hovoří o „křtu uděleném ve jménu Ježíše Krista“, říká: „Novost křtu je právě v této vazbě na dar Ducha Svatého, který věřící vnitřně obnovuje a činí je údy mesiánského společenství.“ Když pak vysvětluje větu *Duch Svatý doposud na nikoho neseštopil*, omezuje se na toto: „Lukáš dává novou dimenzi křtu udělovanému jáhnem Filipem, aby zdůraznil nezastupitelnou roli apoštolů.“ To však není přesvědčující. Lépe je říci s Künzigerem:

„Vkládání rukou znamená plnost Ducha Svatého pro toho, kdo ho již přijal ve křtu ve jménu Ježíše Krista, proto církevní tradice vidí v tomto úkonu základ svátosti biřmování.“

Vraťme se k apoštolům, kteří vkládají ruce, aby Samařané přijali Ducha Svatého. Když to vidí Šimon Mág, nabídl jim peníze se slovy: *Dejte i mně tuto moc, aby každý, na koho vložím ruce, přijal Ducha Svatého* (8,19). Projevuje se tu opět jako kouzelník, který by si chtěl podmanit Ducha, aby

s ním mohl nakládat podle svého. *Ať přijde zkáza na tvoje peníze i na tebe, protože ses domníval, že Boží dar můžeš koupit za peníze. Nemáš podíl ani účast na této věci, neboť tvé smýšlení vůči Bohu není správné* (8,20). Poučení je zřejmé: duchovní skutečnosti a Boží dary nejsou na prodej. Kdo chce s nimi obchodovat, nemá na nich účast: je vyloučen z křesťanské víry. Hlásání evangelia vylučuje magii a ty, kteří ji provozují. Svrchovanost evangelia je mimo všechnu pochybnost.

Na cestě do Gazy (8,26-40)

Vyprávění začíná slovy: *Anděl Páně promluvil k Filipovi. Bůh přikazuje Filipovi, aby opustil sever a vydal se na jih. Na cestu, která směřuje z Jeruzaléma dolů do Gazy a vede pustinou. A právě toho dne touto cestou putuje přední ministr etiopské královny, který se vrací z pouti do Jeruzaléma. Filip se přiblížil k jeho vozu a všiml si, že si čte úryvek z proroka Izaiáše. Zeptal se ho: „Rozumíš tomu, co čteš?“ On odpověděl: „Jak bych mohl, když*

Sv. Pavel, mozaika ze 13. stol., Palermo

mi to nikdo nevyloží. A požádal Filipa, aby nastoupil a sedl si s ním. Úryvek, který právě četl, byl tento: Jako ovce, když ji vedou na porážku, jak beránek je bez hlesu před tím, kdo ho stříhá, tak ani on neotevřel ústa. Pro jeho ponížení byl zrušen soud nad ním. Kdo pochopí jeho vrstevní-

ky? Neboť bude vzat ze země jeho život (Iz 53,7-8).

Nemohl si vybrat lepší úryvek, který poslouží k tomu, aby bylo možno hovořit o Ježíši, trpicím Božím Služebniku, jak žil a trpěl, a pak dále také o jeho triumfu: *Hle, můj služebník bude mít úspěch, bude povznesen, pocťen a velice vyvýšen* (Iz 52,13). Jsou to slova, která velmi dobře uvádějí zvěst o Ježíšově oslavení: Bůh ho vzkřísil z mrtvých, posadil ho po své pravici atd. Ale Filip také zdůrazňuje, že tato identita Ježíše je způsob, jak lze vstoupit do společenství s ním skrze křest v jeho jménu. Proto jakmile přišli na místo, kde byla voda, Etiopan žádá, aby byl pokřtěn. Filip ho tedy pokřtí, a jak říká jedna varianta textu, *Duch Svatý sestoupil na Etiopana a uchvátil Filipa, aby mohl být přítomen ve městě Azotu.*

Filip vyšel z toho, o čem ministr přemítal, a uvedl ho do poznání Ježíše jakožto toho, který je naplněním Písma, a poučil ho o Ježíšově smrti a zmrtychvstání, tedy o **Ježíšově skutečné identitě**. A to je základ veškeré katecheze.

Ježíš povolává Šavla (9,1-9)

Šavel je v tomto vyprávění protagonistou jen na počátku jako pronásledovatel Krista a jeho následovníků. Text nám říká: *Šavel ještě soptil hrozbami a hořel touhou zabít učedníky Páně. Přišel k veleknězi a vyžádal si od něho pověřující listy na synagogy v Damašku, aby mohl přivést v poutech do Jeruzaléma stoupence toho vyznání* (9,1-2).

Šavlovo chování je charakterizováno slovy *soptil hrozbami*. Tyto hrozby byly pro něho jako vzduch, který mu dává energii. Byla to nenávisť? Nikoliv. Pro něho byli Pánovi učedníci odpadlíky od Zákona a tradice otců. Ohrožovali samu strukturu Izraele. Podle jeho přesvědčení a svědomí bylo nutné je vyhladit. Za pravou cestu pokládal jen věrnost Zákona. Pro nás učedníky je naopak **pravou cestou** „Slovo“,

kteří dává našemu životu smysl, neboť Ježíš je *Cesta, Pravda a Život* (Jan 14,6).

A s tímto Ježíšem se Šavel potkává v rozhodujícím setkání: *Když byl na cestě a už se blížil k Damašku, náhle ho obklopilo světlo z nebe. Padl na zem a slyšel, že k němu mluví nějaký hlas: „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?“ Ten se zeptal: „Kdo jsi, Pane?“ „Já jsem Ježíš, kterého*

Michelangelo Caravaggio (1573-1610): Obrácení sv. Pavla

ty pronásleduješ.“ Skutečný protagonista vstupuje suverénně do cesty Šavlovi a říká mu slova, která se ho hluboce dotknou: **Ježíš se identifikuje v životě se svými učedníky**. Šavel na tato slova nikdy nezapomene a ve svém životě se vynasadí, aby je uskutečnil do té míry, že bude moci říct: *Nežiji již já, ale žije ve mně Kristus* (Gal 2,20).

Ježíš mu říká... *„Vstaň a jdi do města.“ Muži, kteří s ním konalí tu cestu, byli neschopni slova. Slyšeli sice hlas, ale nikoho neviděli. Šavel pak vstal ze země. Oči měl otevřeny, ale nic neviděl. Vzali ho proto za ruce a dovedli do Damašku. A tři dni zůstal slepý a nic nejedl ani nepil. Byly to dny, ve kterých rozjímal o tom, co se mu přihodilo... Ježíš ho přemohl a on nyní čeká na slovo, co má dále dělat.*

Šavel je pokřtěn (9,10-19)

V Damašku žil jeden učedník, jmenoval se Ananiáš. Pán k němu ve vidění promluvil: „Vstaň a jdi do ulice zvané Přímá a vyhledej tam v Judově domě muže, který

se jmenuje Šavel z Tarsu. Právě se modlí.“ (9,11)

Z tohoto textu se dovidáme, že Šavel byl žid a žil v diaspoře, znal proto dobře pohanský svět, pro který bude později určen jako hlasatel evangelia. Seznamujeme se také se dvěma učedníky, o kterých nevíme, kdo jsou a kdo založil toto společenství. Ale nejdůležitější je nyní skutečný protagonista, který posílá Ananiáše za Šavlem, který se modlí a ve vidění ušel Ananiáše, jak k němu vchází a vkládá na něho ruce, aby opět viděl. Ananiáš namítá: „Ale Pane, víš, kolik zlého způsobil tvým věřícím v Jeruzalémě? A nyní je zde, aby nás uvěznil.“ Pán mu odpovídá: „Pro mě je vyvolený nástroj, aby donesl pohánům zvěst o mně.“ Až se Pavel sám označí za „apoštola pohánů“ (Řím 11,13), ukáže, jak si je vědom tohoto svého poslání, které mu Pán svěřil.

Ananiáš tedy poslechl, šel a vložil na něho ruce se slovy: „Bratře Šavle, poslal mě Pán, ten Ježíš, který se ti ukázal na cestě. Máš zase nabýt zraku a dostat v plnosti Ducha Svatého.“ V té chvíli jako by mu spadly šupiny z očí, a zase viděl a hned se dal pokřtít. Potom pojedl a vrátil se mu síly.

Tak se Šavel prostřednictvím Ananiáše stal plným členem křesťanské obce. To vše je dílo Pána Ježíše. Ananiáš je poslušným nástrojem a Šavel je adresátem Pánovy milosti a darů. Sám Pán ho ustanovil za apoštola, i když Lukáš ho tak ještě nenazývá. Zatím platí pro něho jen Dvanáct. Pavel však na tomto setkání s Pánem zakládá svou apoštolskou identitu.

Pavel hlásá Krista židům (9,19-31)

Vyprávění nám pak představuje Pavla již jako hlasatele evangelia. Tomu však podle Pavlova svědectví předcházely tři roky pobytu v Arábii (Gal 1,13-18). Začíná nejdříve u židů. Tak začínali apoštolové v Jeruzalémě, tak to dělá i on nyní v Damaš-

ku. Ale tak jako byli apoštolové terčem pronásledování, i o něm rozhodli Židé, že ho zabijí. Prchá tajně tak, že je spuštěn v koši z městských hradeb.

Když přišel do Jeruzaléma, nebylo pro něho snadné navázat kontakt s apoštolů. Bylo zapotřebí zásahu Barnabáše, který ho představil apoštolům a řekl jim, že se mu zjevil Ježíš a že již ho hlásal v Damašku. Pavel hovořil především s Petrem (Gal 3,18). Hlásal také evangelium helénistům, těm, se kterými se kdysi spojil proti Štěpánovi. Vystupoval při tom s velkou smělostí, ale jeho bývalí přátelé s ním chtěli naložit jako se Štěpánem. Proto ho učedníci odvedli do Cesareje a odtamtud do jeho rodného Tarsu.

Lukáš pak dělá významnou poznámku: *Církev měla pokoj v celém Judsku, Galileji i Samařsku.* Pavel svou prudkostí budil dojem, že vyhledává střety, apoštolové však hlásali slovo sice statečně, s odvahou, ale vyhýbali se konfliktům. Snažili se o pokojné soužití. Církev kráčí s Kristem dějinami nikoliv pro svou organizaci a lidskou vynalézavost, nýbrž proto, že ji vede a udržuje Duch Svatý.

Modleme se:

Jaké nadšení nám vlévá příklad Tvých učedníků. Prchají, když jsou pronásledováni, ale cítí, že jsi to Ty sám, kdo je rozptyluje, aby všude hlásali slovo. Nechávají si je pro sebe, vědí, že je musí sdělovat druhým nejen svými lidskými slovy, ale i svým životem. Je skutečně vidět, že jsou vedeni Duchem Svatým. Když to říkáme, myslíme na naše obce, rozptýlené v pluralitním a mnohonáboženském prostředí. Dej, abychom nezůstávali němí. Dej nám, svým učedníkům, sílu Ducha Svatého, abychom statečně a s odvahou hlásali světu Tvé evangelium. Probud' nás, Pane, a dej nám pochopit, jak krásné je být Tvým svědkem. Amen.

(Pokračování)

Z Maria Ausiliatrice 3/2004

JÁ JSEM (22)

JESTLIŽE NEUVĚŘÍTE, ŽE JSEM TO JÁ, ZEMŘETE VE SVÝCH HRÍŠÍCH (Jan 8,24)

Ježíš, Pán, jde vstříc srdci, které touží milovat ho, aby ho učil evangeliu

Jestliže neuvěříte, že jsem to já, zemřete ve svých hříších, řekl jsem Židům, když jsem vyučoval v chrámě. Tato slova nejsou adresována tobě, díky mému Otci věříš, že Já jsem Slovo, které se stalo tělem⁽¹²²⁾, že jsem sestoupil z nebe do panen-ského lůna, narodil se ve chlévě ve velké chudobě, uprchl do Egypta, třicet let poslouchal Josefa a nej- světější Matku při skryté práci v dílně, procházel vesnicemi a ko- nal dobro, uzdravoval, těšil, křísil a stal se pro všechny vším.

Věříš, že Já jsem ten, který prošel smrtelným zápasem v zahradě oliv a přijal pokojující kalich umu- čení, byl opuštěn, zrazen, zhanoben, obžalován, odsouzen, ko- runován trním, bičován a poslán na smrt; že jsem nesl bez stesku kříž, věříš, že jsem byl na něj při- bit, vzdychal v prosbách s božskou láskou a v krutém utrpení za své nepřátele.

Věříš, že jsem dovolil, aby kopí probodlo mé Srdce a otevřelo tak vstup do nebe.

Věříš, že jsem skutečně přito- men v Eucharistii, že není jediné- ho okamžiku, ve kterém bych se neobtěoval na oltářích a neoslavo- val Otce svou vykupitelskou Krví, která smývá hříchy světa.

Ano, věříš tomu, že Já jsem, vě- říš tomu, co jsem udělal pro lidi, a proto nezemřeš v hříších, neboť kdo věří ve mne, bude spasen⁽¹²³⁾.

Pojď a přijmi Beránka Božího, který snímá hříchy světa! Jediné svaté přijímání postačí, aby zničilo nedostatky, navodilo ctnosti a uč- nilo svatým. Nezakusil jsi již můj nekonečně něžný pohled, kterým tě zahrnuji? Přiblíž se, Já jsem Je- žíš, Pramen štěstí, který chce uti- šit tvou žízeň.

Chci být tvé potěšení, tvůj ne- rozlučný společník, dokud tě nepřive- du do věčné záře a nepředám ti zárodek vzkříšení. Já jsem bezpeč- ná záruka Života. Pojď, pojď.

Dikuvzdání

Můj Ježíši, v kterého věřím, kterému *důvěřuji* a kterého *miluji* celou silou své přirozenosti a mi- losti! Ty jsi celá láska, sladkost a nevyčerpatelná dobrota.

Věřím, že jsi *Pán můj a Bůh můj*⁽¹²⁴⁾, věřím všemu, co učí Cír- kev.

Ó Ježíši, nechci zemřít ve svých hříších, zachraň mě mi- lostí své Krve. Hluboce mě tíží, že jsem Tě urazil.

Celý se Ti navždy odevzdávám a prosím, abys mě přijal takového, jaký jsem. Já neumím milovat, jestliže Ty mě to nenau- číš. Nevím, jak se spojit s Tebou, jestliže Ty mě nespojíš. Jen Ty jsi moje cesta, moje spása, moje síla v mé slabosti.

Ó Maria, vždy věrná svému Je- žiši v každém okamžiku svého ži- vota, nauč mě odříkání a sebeza- pření. Dej mi stále více poznat Je- žíše, abych ho napodoboval v jeho nekonečné lásce. Amen.

Myšlenky pro život

Velká část našich neštěstí po- chází z naší představivosti, proto- že máme přehnané pojetí o sobě, o svých zásluhách a chceme vy- lepsit své postavení ve světě.

Pokora je pravda. Bůh je všechno a my nic, ale Bůh nás miluje tak maličké, jací jsme.

Předsevzetí

Pane, chci vykonat mnoho úkonů víry a také dobrých skut- ků, *abych zemřel svým hříchům*, neboť *víra bez skutků je sama o so- bě mrtvá*⁽¹²⁵⁾.

■ Můj Bože, chci vykonat mno- ho úkonů víry, naděje a lásky na úmysl Svatého otce a za roz- šíření víry.

■ Ježíši, ať rodiny žijí v Tobě a podle víry.

⁽¹²²⁾ srov. Jan 8,24; ⁽¹²³⁾ srov. Mk 16,16;

⁽¹²⁴⁾ Jan 20,28; ⁽¹²⁵⁾ Jak 2,17

Výzvy fatimského poselství (11)

S těmito myšlenkami jsem vzala do rukou růženc a odebrala jsem se k obrazu Panny Marie, abych se modlíla a prosila ji, aby Bůh, když nechtlé těmto lidem udělit milost vystoupit na měsíční povrch, udělil jim alespoň milost vrátit se ve zdraví do své vlasti a do lůn svých rodin.

Ale víra nespočívá pouze v tom, že věříme v Boží existenci, jeho moc a jeho moudrost; má mnohé další větve, kterými se rozprostírá a k nimž má dospět naše plné přilnutí.

Boží slovo obsažené v Písmu svatém je Božím zjevením, které nemůžeme popírat, neboť - jak vyhláší Ježíš Kristus ve svém evangeliu - „Slova, která k vám mluvím, nemluví sám ze sebe; to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky“ (Jan 14,10-11).

Vidíme, že Ježíš Kristus obrací naši pozornost na své skutky, protože skutky jsou pravým svědectvím o tom, co v každém je, a potvrzují jeho slova. Proto když sv. Jan Křtitel poslal své učedníky za Ježíšem, aby se ho zeptali, je-li Mesiášem, nebo mají-li čekat někoho jiného, Ježíš jim odpověděl: „Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepi vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radost

ná zvěst“ (Mt 11,4-5). Jelikož nikdo nemůže konat takové zázraky, pouze samotný Bůh, Ježíš jimi potvrzuje své slovo a svou moc nad životem: „Amen, amen, pravím vám: Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má věčný život a nepodléhá soudu, ale přešel ze smrti do života“ (Jan 5,24).

Jak vidíme, slovo Ježíše Krista je slovo Boží, protože Ježíš Kristus je Bůh, ve všem rovný Otci, který může říci: „Já a Otec jedno jsme“ (Jan 10,30). Ježíš Kristus je vpravdě Božím Synem, který se působením Ducha Svatého stal v lůně Panny Marie člověkem: „Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíni! Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží“ (Lk 1,35).

Když se při zvěstování obrátil anděl na Marii s těmito slovy, vyhlásil tím božství Syna, který měl přijmout lidské tělo v jejím mateřském lůně a narodit se, aby se stal rovný nám, viditelný našim očím, a tak mohl vykonat tajemství našeho vykopení.

Ježíš Kristus je tedy pravý Bůh a pravý člověk. Jeho slovo je věčným životem pro ty, kdo mu naslouchají a plní ho; odmítnout je znamená podepsat si vlastní odsouzení, jak nám praví Pán: „Kdo moje slova poslouchá, ale nezachovává, toho já nesoudím; vždyť jsem nepřišel, abych svět soudil, ale abych svět spasil. Kdo mnou pohrdá a moje slova nepřijímá, má svého soudce: to slovo, které jsem hlásal, bude ho soudit v poslední den. Neboť já jsem nemluvil sám ze sebe, ale Otec, který mě poslal, ten mi dal příkaz, co mám říkat a co hlásat. A já vím, že jeho příkaz je věčný život. Co tedy já mluvím, mluvím tak, jak mi to pověděl Otec“ (Jan 12,47-50). On potvrdil: „Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch a jsou život“ (Jan 6,63).

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Blaženější je dávat než dostávat (Sk 20,35)

To bylo motto úmrtního oznámení Mons. ThDr. Leopolda Dýmala, který zemřel před 10 roky 24. 5. 1995 a ve středu 31. 5. 1995 byl pohřben na olomouckém hřbitově. Motto na tuto světlou osobnost Olomouce opravdu výstižné! Své bohoslovce a spolupracovníky vyučoval štědrosti svým příkladem. Kež mu Bůh za všechno dá odměnu věčnou! Mnoho našich čtenářů si ještě na doktora Dýmala pamatuje. Ta vzpomínka ať vykvete v modlitbu - a následování jeho příkladu! -jv-

TAJNÁ JEDNÁNÍ MEZI VATIKÁNEM A ČÍNOU

V minulých měsících proběhla tajná jednání Vatikánu s Čínou. Informoval o tom zakladatel Sant'Egidio v Římě Andrea Riccardi v nejnovějším vydání italského časopisu Limes. Podle Riccardiho byla ještě v srpnu 2004 čínská delegace u papeže Jana Pavla II. a papež tehdy vyjádřil přání navštívit Čínu. Riccardi dále informoval, že dialog s čínskou stranou, který zorganizoval, byl v dalších 8 měsících „mimořádně intenzivní“. Jeho partneři v dialogu měli více výhrad proti cestě papeže do Číny. Vyjádřili i obavu, že papež by mohl v Číně způsobit podobné politické otřesy jako svou cestou do Polska v r. 1979. Riccardi zdůraznil, že v poslední době vyšly povzbudivé signály ze strany Číny vůči katolické církvi. Peking poslal Janu Pavlovi II. pozdravný list s přáním uzdravení. Manželka čínského prezidenta Hu Jintao zase navštívila katolický chrám v Macau. To vše jsou podle Riccardiho drobná znamení ochoty otevřít se. Problém diplomatických vztahů Svaté stolice k vládě v Tchaj-wanu označil Riccardi za „dědictví, které je potřeba co nejdřív překonat.“

(KP-zg-TK KBS)

V sobotu 4. června 2005 ve 14 hodin se již po patnácté rozezná hudba na náměstí v Luhačovicích na pódiu před Společenským domem v rámci světového svátku písní CANTATE 2005. Tato přehlídka duchovních písní se koná pod záštitou otce arcibiskupa Karla Otčenáška. Pořádá Orel župa Velehradská ve spolupráci s ústřední kulturní radou Orla. Je přihlášeno 15 souborů z celé republiky. Jako hosté vystoupí soubor Svatopluk z Uherského Hradiště a rakouský soubor z Amstettenu Bauerlicherinenchor. V případě nepříznivého počasí se program uskuteční v sále Společenského domu.

Dne 29. května 2005 se v Charitě Svaté rodiny v Luhačovicích uskuteční za účasti autora výstava Jana Slováka a Den otevřených dveří s doprovodným programem pro děti i dospělé. Od 10 hod. do 16 hod. si můžete prohlédnout výstavu i budovu Charity Luhačovice. Program: **V 11 hod.** - vystoupení folklórního kroužku Zálesáček se svým jarním pásmem „Na Pastvě“. **Od 14 hod.** - divadelní hra pro děti „Pohádka se vrací“, kterou uvedou děti z dramatického kroužku při DDM v Luhačovicích. **V 15 hod.** - klavírní recitál Drahomíry Kuncové, lektorky hudebního oboru ZUŠ. **Kontakt:** Bc. Lenka Semelová, DiS., ředitelka Charita Svaté rodiny Luhačovice, Hradisko 100, Luhačovice, e-mail: charitaluhaovice@quick.cz, tel. 604 217 448.

„Malá“ pouť k Panně Marii klokoťské - sobota 4. června 2005. Mše svatá v 10 hodin - hlavní celebrant P. Ing. Miloslav Fiala, OPraem. (prezident České katolické charity a bývalý mluvčí ČBK). Možnost ke svátosti smíření od 9 hodin. Srdečně zve Duchovní správa, Staroklokoťská 1, 390 03 Tábor - Klokoť, tel.: 381 232 584.

III. řád sv. Dominika, Sekulární františkánský institut a Orel jednota Olomouc srdečně zvou na I. minipouť k 10. výročí svatořečení Panny Zdislavy z Lemberka. Sejdeme se v neděli 29. května 2005 v 15 hodin v kostele sv. Michala a popotujeme k jejím ostatkům, které jsou uloženy v kostele Neposkvrněného početí Panny Marie v Olomouci.

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

mnoho divů? Ale tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal. Pryč ode mě, kdo pácháte nepravostí! Každý tedy, kdo tato má slova slyší a podle nich jedná, podobá se rozváznému muži, který si postavil dům na skále. Spadl déšť a přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům - ale nezřítíl se, protože měl základy na skále. Každý však, kdo tato má slova slyší, ale podle nich nejedná, podobá se pošetilému muži, který si postavil dům na písku. Spadl déšť, přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům - i zřítíl se a jeho pád byl veliký."

V. PĚŠÍ POUŤ NA VELEHRAD ze Znojemska a Vysočiny (a zároveň XXIV. etapová z Levého Hradce a Nového Jičína) pondělí 22. 8. - sobota 27. 8. 2005

Proč putujeme: Jako malé skupinky vycházíme z více míst, aby se pak na Velehradě naše skupinky slily v mohutný proud vděčnosti za Slovo života, které právě odtamtud k nám přišlo. Při pouti prosíme za obnovení víry v našem národě.

Co si přejeme: Aby tato pouť byla jako tenkrát v Betlémě „radost pro všechny lid“ (Lk 2,10), jak zní její motto, i pro poutníky i pro ty, kdo se s nimi setkají.

Aby se k nám přidaly další proudy poutníků i z jiných míst naší vlasti. **Odkud a kdy vycházíme:** V pondělí 22. 8. ráno z Ostrova nad Oslavou nebo z Radešinské Svratky, odpoledne z Vranova nebo z Vítochova. V úterý 23. 8. v 6.30 hod. ze Znojma nebo z Velkého Meziříčí nebo z Víru. Ve středu 24. 8. z Miroslavi nebo z Tišnova nebo z Boskovic. Ve čtvrtek 25. 8. z Blučiny nebo ze Křtin nebo z Ruprechtova, odpoledne ze Slavkova. V pátek 26. 8. z Milonic nebo z Věteřova nebo z Veselí nad Moravou. Každý den je to přibližně 33 kilometrů. Můžete se k nám kdekoliv přidat. Anebo přijďte v sobotu 27. 8. ráno v 8 hod. do Buchlovic a pojedte posledních 7 kilometrů s námi. Zakończíme v pravé poledne ve velehradské bazilice mší sv. s olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem.

Co potřebujete: svačiny na 4 dny, spacák a karimatku, 100 Kč zápisného. Velká zavazadla (i unavené poutníky) poveze doprovodné vozidlo. Spát se bude vždy pod střešou. **U koho se hlásit:** P. Jan Peňáz, Náměstí 18, 594 01 Velké Meziříčí, tel.: 566 522 101; P. Jindřich Bartoš, Mikulášské nám. 13, 669 02 Znojmo, tel.: 515 224 694; P. Marek Dunda, 671 03 Vranov n/D 20, tel.: 515 296 384; jáhen Ladislav Kinc, 592 64 Prosetín u Bystřice n. P. 79, tel.: 516 463 315.

IZRAEL - odlet z Prahy - biblický okruh + Mrtvé moře, kvalitní hotel, polopenze, pojištění od 3. 10. do 10. 10. - 13 790 Kč • **IZRAEL - SINAJ** - odlet z Prahy - klasický biblický okruh s výstupem na Mojišiovou horu na Sinaji + něco extra navíc od 10. 10. do 20. 10. - 15 990 Kč • **IZRAEL - JORDÁNSKO** - odlet z Prahy - vše nej z obou zemí + Mrtvé a Rudé moře - kvalitní hotely, polopenze, pojištění od 20. 10. do 31. 10. - 25 990 Kč • **IZRAEL** - odlet z Prahy - klasický biblický okruh + Mrtvé moře, kvalitní hotel, polopenze, pojištění od 31. 10. do 7. 11. - 13 790 Kč • **MEXIKO - GUADALUPE** + okruh po domorodých civilizacích a pobytem u Tichého oceánu od 4. 11. do 15. 11. - 37 990 Kč • Přihlášky a informace: **CK AVETOUR** - Jiří Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, tel.: 494 377 654, mobil: 602 441 670.

115. VÝROČÍ ZALOŽENÍ KATOLICKÉHO DOMU V BUČOVICÍCH

Společnost katolického domu v Bučovicích pořádá při příležitosti 115. výročí založení Spolku v sobotu 4. června 2005 slavnost, při níž bude požehnán spolkový prapor a odhaleny pamětní desky bývalých předsedů spolku P. Jana Čihala, umučeného v roce 1942 v Osvětimi, a P. Václava Drboly, popraveného v tzv. babickém procesu. Prapor bude požehnán při slavnostní bohoslužbě v 10.00 hodin brněnským biskupem Vojtěchem Cikríem, pamětní desky na budově „Katolického domu“ budou odhaleny po mši svaté. Slavnost doprovodí dechová hudba „Nivničanka“ z Nivnice vedená kapelníkem Josefem Hubáčem. **Další informace:** P. Maximilián Vladimír Filo, tel. 517 383 516.

V sobotu 18. června 2005 v 15 hodin přijme v děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie v Polné z rukou sídelního biskupa Dominika Duky **jáhenské svěcení pan Jan Kunc z Věžnice**. V neděli 19. června v 10 hodin ve Věžnici spolu s otcem arcibiskupem Karlem Otčenáškem poděkujeme Pánu Bohu při mši svaté za tento dar jáhenské služby.

P. Zdeněk Krček, děkan

Liturgická čtení

Neděle 29. 5. - 9. neděle v mezidobí

1. čt.: Dt 11,18.26-28

Ž 31(30),2-3a.3b-4.17+25

Odp.: 3b (*Bud' mi, Hospodine, ochrannou skálou.*)

2. čt.: Řim 3,21-25a.28

Ev.: Mt 7,21-27

Pondělí 30. 5. - nez. pam. sv. Zdislavy

(v českých diecézích a v brněnské diecézi památka, v litoměřické diecézi svátek)

1. čt.: Tob 1,3; 2,1a-8

Ž 112(111),1-2.3-4.5-6

Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 12,1-12

Úterý 31. 5. - svátek Navštívení P. Marie

1. čt.: Sof 3,14-18 nebo Řim 12,9-16a

Iz 12,2-3.4bcd.5-6

Odp.: 6b (*Vládě nad vámi Svatý Izraele.*)

Ev.: Lk 1,39-56

Středa 1. 6. - památka sv. Justina

1. čt.: Tob 3,1-11a.16-17a

Ž 25(24),2-4a.4b-5ab.6+7bc.8-9

Odp.: 1b (*K tobě, Pane, pozvedám svou duši.*)

Ev.: Mk 12,18-27

Čtvrtek 2. 6. - ferie

1. čt.: Tob 6,10-11; 7,19-17; 8,4-9a

Ž 128(127),1-2.3.4-5

Odp.: 1a (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mk 12,28b-34

Pátek 3. 6. - slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

1. čt.: Dt 7,6-11

Ž 103(102),1-2.3-4.6-7.8+10

Odp.: 17a (*Hospodinova láska od věků pro ty, kdo se ho bojí.*)

2. čt.: 1 Jan 4,7-16

Ev.: Mt 11,25-30

Sobota 4. 6. - památka Nep. Srdce Panny Marie

1. čt.: Iz 61,9-11

1 Sam 2,1.4-5.6-7.8abcd

Odp.: srov. 1a (*Mé srdce jásá v Bohu, mém spasiteli.*)

Ev.: Lk 2,41-51

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 5.	PO 30. 5.	ÚT 31. 5.	ST 1. 6.	ČT 2. 6.	PÁ 3. 6.	SO 4. 6.
Antifona	812	1768	1378	1708	873	772	1653
Žalm	783	783	783	786	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	1376	1378	1708	873	772	1653
Antifony	813	828	1379	858	874	773	906
Žalmy	813	828	813	858	874	813	906
Kr. čtení a zpěv	816	1770	1380	1710	877	773	1654
Antifona k Zach. kantiku	697	1376	1380	1385	877	774	1384
Prosby	817	1771	1380	1711	878	774	1655
Záv. modlitba	697	1377	1381	1385	1386	774	1384
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	792	862	879	1264	910
Antifony	818	833	848	863	879	775	910
Žalmy	818	833	849	863	879	1265	911
Krátké čtení	820	835	1381	865	882	775	913
Záv. modlitba	697	835	1381	865	882	774	913
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	807	821	1377	1660	1714	768	915
Antifony	808	822	838	1382	868	769	916
Žalmy	808	823	838	1661	868	769	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	1777	1382	1717	771	918
Ant. ke kant. P. M.	697	697	1377	1383	1385	771	698
Prosby	811	826	1778	1383	1718	771	918
Záv. modlitba	697	697	1377	1381	1385	774	698
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1238	1238

